

AVE MARIA

MAREC, 1933

“ AVE MARIA ”

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem
v Ameriki in porok zvestobe katoliški Cerkvi.

AVE MARIA

published monthly by

*The Slovene
Franciscan Fathers,*

VERY REV. BERNARD
AMBROŽIČ, O.F.M.

Comm. provincial.

P. O. B. 608,

Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:

\$2.50 per annum

Naročnina:

\$2.50 letno.

Izven U. S. A. \$3.00

Manager—Upravnik:

REV. BENEDICT

HOGUE,

P. O. B. 608,

Lemont, Illinois

Editor—Urednik:

REV. ALEXANDER

URANKAR,

1852 W. 22nd Place,

Chicago, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925, at
the post office at Lemont,
Illinois, under the Act of
March 3, 1879. Acceptance
of mailing at the special
rate of postage provided
for in Section 1103, Act
of October 3, 1917, author-
ized on August 29, 1925.

VSAK NAROČNIK

našega lista je podpornik velike misli misijonstva Je-
zusovega. Zakaj? Dolarji, ki si jih namenil za na-
ročnino Ave Marije niso vrženi v kot. Kamenčki so
za zgradbo Kristusovega duhovništva. Zato je bila
Ave Marija ustanovljena, da bi v gmotnem oziru pod-
pirala dijake, kandidate za duhovniški stan. Tvoja
naročnina je seme, ki naj nekoč obrodi sad v vinogradu
Gospodovem. Koliko je dijakov, ki bi radi študirali,
pa nimajo gmotnih sredstev. Samostan v Lemontu je
bil zato ustanovljen, da bi bil tudi šola in vzgojevališče
idejalnim fantom, ki so si zaželeli službe altarja. Se-
daj razumeš. Ave Marija utira pot tem študentom.

OBENEM SI APOSTOL

katoliškega tiska. Vsak mora priznati, da Ave Marija
krepko nosi prapor Jezusovega imena. Ta namen
ima, da neti in podžiga in ohranja ogenj vere v srcih
katoliških Slovencev. Najlepši namen ima. Kdorkoli
je naročen na Ave Marijo, je tudi propagator verske
misli. Dolžnost vsakogar je, da Kristusa tudi uči, ne
samo priznava. Z besedo, z zgledom, v dejanju. Ave
Marija naj bo glasilo temu delu, glasnik apostolstva
Jezusovega.

NOVEMU NAROČNIKU

bom govoril nekako takole, ko ga bom skušal pridobiti
za naročbo. Naroči si ta list, že zato, ker je tako po-
ljuden. Ave Marija hoče biti v vseh svojih vrstah
priprosta spremljevalka priprostega ljudstva. Pove-
sti, članki vsi od kraja hočejo biti tebi v razvedrilo in
pouk. Rabiš razvedrila na vsak način. Sezi po Ave
Mariji, beri njene črtice. Rabiš pa tudi pouka, zlasti
v verskih zadevah. Sezi po Ave Mariji. Daje ti
nauka iz katekizma, liturgije, sv. pisma in drugo. Vem,
da se boš naročil. Kaj bi ugovarjal in se izgovarjal?

STAREMU NAROČNIKU

bom pihal na srce tako-le: Glej, da ostaneš dobrotnik
naš. Toliko let si bil v naši vrsti. Poznaš naše
skupne uspehe, poznaš naše skupne boje in skrbi.
Nikar ne odstopi sedaj. Pa četudi so morda časi zate
zelo težki. Stanovitni bodi in ostani z nami.
Naročniki so deležni duhovnih dobrot franč. komisari-
jata. — Za naročnike in dobrotnike es bere vsak mesec
sv. maša.

AVE MARIA

Marčeva štev. 1933.—

Nabožni mesečnik.

—Jubilejni letnik XXV.

Veliki pridigar.

“Dnevni tisk, ti si pridigar, ti si veliki besednik naše dobe! Besede, ki jih zdaj tako strastno bruhaš, prelete v nekaj urah vso zemljo. Ti pridiguješ v gostilnah, v kavarnah, v vozovih cestnih železnic, v vlaku, v zasebnih hišah in na vseh tržiščih in trgih. Kjer je več ljudi skupaj, si ti sredi med njimi in govoriš. A ne kakor na

govorniških odrih, kjer komaj izgovorjena beseda zopet umira. Česar ni ostalo v spominu radovednega poslušalca, ostane še naprej na papirju, in njemu, ki nanj samo pogleda, pridiga brez prestanka. Ti govoriš danzadnem, brez oddiha in brez odlašanja — —” (Rosegger.)

Zakasneli obed.

Bogat trgovec se je nekega dne prej vrnil domov kakor običajno; ker je bil lačen, je zahteval takoj obed. Toda obed še ni bil skuhan in gospod, že itak slabe volje in razdražen, je začel kričati in zmerjati nad neredom. Modra žena ga je prosila, naj malo počaka in potrpi, medtem pa naj kaj čita. Podala mu je življenje svetnikov. On pa ji je razjarjen iztrgal knjigo iz rok, jo jezno vrgel na tla, ter izbruhal na ženo ploho psolv, kakoršne se za poštenega moža gotovo ne spodobijo. Molče je žena odšla, da čimprej pravi obed. Trgovec se je jel sramovati svoje togote. Pobral je knjigo s tal ter začel čitati prav tam, kjer je bila odprta. Bral je o sv. Mariji egiptovski, ki je iz grešnice po dolgoletni pokori postala svetnica. Med branjem je jeza iz njegove duše splahnela in druge dobre misli so mu prišle. Prišlo mu je na misel, da bi se tudi v njegovem

življenju moralo marsikaj spremeniti. V trgovini na primer marsikaj ni bilo v redu: zadrževal je žito, da bi ga mogel pozneje z oderuškim dobičkom prodati. Medtem je prišla žena. “Obed je že pripravljen”. “Počakaj še malo, da tole legendo do konca prečitam.” “Rada počakam”, je odvrnila žena, presenečena nad možovo spremembo. V stranski sobici je padla na kolena ter goreče prosila Boga, da bi započeto delo dokončal. In seme božje besede je res vzkliklo v trgovčevem srcu in prineslo stoterni sad. Kajti mož je danes v seznamu svetnikov. Imenuje se Janez Colombini.

“Sleherni izmed nas, ki stopi v globino svoje vesti, mora priznati, da bi ne bil tak, kakoršen je, ako bi ne bil čital te ali one knjige.” (Paul Bourget.)

Prerok.

Bandon, predsednik društva sv. Vincencija je že leta 1877 zapisal sledeče: “Po mojem naziranju verujoči še dozdej ne spoznajo važnosti tiska. Mi zidamo cerkve, ustanavljamo samostane, množimo število sirotišnic in ubožnic — vse to so gotovo zelo važna podjetja — a poleg tega potrebnega je še drugo, kar je nujnejše in potrebnjše, širjenje katoliškega tiska. Ako ne bomo katoliškega tiska podpirali in do primerne višine dvignili, bodo cerkve zapuščene, ako ne požgane, cerkvene bratovščine izgnane, dobrodel-

ni zavodi in šole cerkvi iztrgane.” In glejte! Njegovo prerokovanje se je dobesedno izpolnilo v Franciji in se danes izpolnjuje v Španiji in Mehiki. Zakaj? Ker se katoličani niso brigali za katoliški tisk, ker ga niso podpirali. Combes, eden največjih sovražnikov cerkve je rekel leta 1908: “Brez laži moremo reči, da so radikalni in socialistični listi odtrgali od katoliške cerkve v Franciji dve tretini, morebiti celo tri četrtine vseh verujočih.” Tega ne govori katoličan, to pravi nasprotnik cerkve.

Sreča, kje si?

M. Gorišek, Maribor.

ZAKOPANA SREČA.

TIHA, skromna je celica redovnika Balduina, vendar v njej je sreča, tista neminljiva sreča, po kateri hrepeni človeški rod. Uboštvo izraža njegova rjava halja, kakor tudi njegovi leseni čevlji. Iz obraza pa mu seva radost, na ustnicah mu trepeče besedica "sreča". Trpeč in vendar tako smehljajoč je njegov obraz.

In mi? Ali se sploh smemo dandanes še svobodno smejati? Ali nismo primorani zaklepati vrat in zagrinjati zastorov, da ne sliši kdo našega smeha — odmeva naše duše — in bi se mogoče radi tega celo jezil? Ali se ne bojimo takorekoč solnca, brez katerega je življenje nemogoče? Pater Balduin pa veruje v srečo, veruje v sonce, veruje pa tudi na temne ure življenja in mi vemo in smo prepričani, da je mnogo takih vernikov tudi med nami.

Iz mnogega vzdihovanja je lahko sklepati da je naša zemlja solzna dolina. Z grehom Adama in Eve so zaveli snežni vetrovi in pohiteli

preko sreče naše zemlje. Da pa naša zemlja ni od Boga popolnoma zapuščena, vedo vsi smehljajoči se ljudje. Še je na njej sled izgubljenega raja in ta je polna rož in sreče. Vse to pa tam, kjer vsaj nekoliko poneha človeško samoljubje. Toda to je že stara modrost. Mi hočemo več! Bog je stopil na našo zemljo kot otrok. Otroci so pa vedno polni veselja. Ljubo božje dete je videlo, kako ravnajo ljudje z veseljem, ki jim ga je Bog še dal poleg trnja in osata. Svet je le majhen košček izgubljenega raja in je v svojem notranjem in zunanjem veselju resnično krasen, kar bi zadostovalo za milijone človeških src. Mali Jezušček pa gleda srečo ponesrečeno, zakopano pod plazom in ne pusti, da bi pod plazom zmrznila. Hoče pa rešiti vse, zato je usmiljeno razprostrl svoji nežni ročici — — — Prišel je k nam kot Bog in kot človek. Kot nežen človek je razumel naš jok, naše smejanje in je bil tudi sam na oboje pripravljen — — —

STOPINJA V SNEGU.

V snegu zapaziš nežno sled — — — Nekaj malega, drobnega je moralo tod hoditi. Tako ljubko sled ima. Da, s tako ljubkimi nežnimi nožicami, s tako tesnimi otroškimi koraki beži samo sreča.

O, sreča, sreča! Kako hrepeneče seva ta beseda iz mladih oči, izpolnjuje sanje in se razprostira kot neizmerno hrepenenje. Človeške sanje jadrajo v nedosegljivo daljavo, kakor, da stanuje sreča tam daleč, daleč — — — Človek, ki hoče slediti sreči, si misli, da ne pospeši nikdar dovolj svojih korakov, da ne poroma nikdar pre-daleč v tujino. Seveda ljudje zopet menijo, kako da je sreča grabežljiva, da se ne da niti z največjim trdom obdržati.

Ne, ne, temu ni tako. Sreča, zadovoljna z najmanjšim, stanuje v naši bližini. Marsikomu

pa se zgodi s srečo kakor mamici s svojim malčkom. Mnogokrat pričakuje mamica s hrepene-njem svoje dete. Naenkrat priteče malček in s svojimi hrpenječimi ročicami zakrije mamici oči. Tako otročja je tudi sreča; pride komaj slišno, ljubko in skrivnostno. Medtem ko mi sanjarimo in čakamo na nemogoče stvari, nas nehote razveseli smehljaj, smehljaj iz vsakdanjosti.

O človek, verjemi vendar; kljub temu, da gremo zelo hudim temnim časom nasproti, sreča-mo tisočkrat oni tihi smehljaj, ki nam prisije kakor solnčni žarek skozi špranjo. Čestokrat zahrepeni naša duša po nečem nenavadnem, kar bi naj prišlo neslišno do nas in ako se nam želja ne uresniči, smo žalostni. Ali ni res? Veliko veselja izgubimo sami.

O, DA BI SMELA.

Svetla je noč, v katero stopa mali Jezušček s sladko, tiho žalostjo. Trudne so Njegove no-žice. — — — Ob robu gozda stoji skromna hišica. Okence je še razsvetljeno v pozni noči. Kdo neki stanuje tu notri? Ali se plazi mogoče skrb in beda okoli obupnega srca? Mogoče se trese od

bolesti trudno telo? Ali od hrepenenja komu ni mogoče spati?

Tam ob poti pa v mrzlem snegu čaka "Sre-ča". Zdi se, da je žalostna. Tako kratka je videti pot od razsvetljenega okna do sreče in ven-dar je tako daleč, tako globok prepad zeva med

dušo in Srečo. Sreča potrpečljivo čaka in ne ve ali ji je vstop v kočo sploh dovoljen?

"Zakaj so ljudje z malim zadovoljni" si misli Sreča? Zakaj niso bolj grabežljivi, da bi zahtevali vse, svojega neskončnega Boga? Koli ko jih je, ki stegujejo svoje roke po Njegovih darovih, a zanj se ne zmenijo? Sreča nam je izkopala zasneženi raj, dokler ji nista krvaveli

obe ročici in vse to iz ljubezni in dobrote. Lačne ljudske oči vprašujejo samo po sreči, po raj, nikomur pa ne pride na misel, da bi vprašal "Kdo si ti?" O, da bi smela ta Sreča ljudem pokazati, da na svetu ne morejo ničesar izgubiti, da jim ne more ugonobiti veselja nobena hudobija, ako imajo le Njo. Toda ne verujejo ji — — — Niti z rajem, ki jim ga nudi ni so zadovoljni.

KJE STANUJEM?

Ni vsak dan Božič ali kak drug praznik, ki bi nas odvrčal od vsakdanjosti. Po sreči in veselju pa žejamo vsak dan. Kaj storiš, ako spoznaš kako osebo, ki ti je ljuba? Gotovo jo vprašaš za naslov, da ji pišeš ali celo obiščeš. Čigav naslov pa potrebuješ bolj kot naslov sreče. Kje najdeš dih večjega božiča, večnega veselja? Stopi v cerkev: zlato tabernakelja, svetih kipov, večna lučka, vse se sveti ob delavnikih z istim bleskom z isto prijaznostjo kakor ob praznikih. Vedno je pripravljena klopa za trudnega popotnika in za tiste, ki potrebujejo mir za premišljevanje — — — Zunaj nemirna vsakdanjost, tu mori mir, sreča. Kako blizu nas, a kje jo iščemo? — — —

Ali nista našla tu notri sreče oče in mati, ko sta si pred oltarjem obljubila z besedico "da" večno zvestobo? Ali veselje, ko sta prinesla novorojenčka v snežno beli obleki k svetemu krstu?

Ali ko so nedolžni otroci sprejeli prvič Jezusa? Kolikokrat je nam našla strta duša mir v hladnih spovednicah. Zaman je iskala tolažilnih besed v mrzlem svetu.

Pohiti pred tabernakelj, kjer te dan in noč željno pričakuje tvoja sreča, tvoj Jezus! Po svečanih službah božjih gospod župnik odide. Ali odide tudi Jezus z njim? Ne, on ostane in čaka na te. Po večni lučki, svojem poslancu, pošlje žarek svetlobe do cerkvenih vrat, da sprejme vsakega, ki hrepeni po sreči. Da, svetloba večne lučke trka tudi na visoka cerkvena okna in pošilja pozdrave kot jutranja zarja v hladno senco noči. Mogoče jo kdo opazi, pride, — — — odide zopet potolažen. Saj gotovo opazi, da se ozira božji Zveličar bolj hrepeneče za nami kakor mi za Njim. Pri Njem se učimo ponižnosti. On nam pa odeva s plaščem ljubezni naše želje — — —

ČAKAM NA TE.

Kdo je najbolj osamljen? Sreča! Skoraj pol milijarda ljudi kliče v babilonskem jeziku srečo: opeva jo v dolgih žalostnih pesmih, izmišlja si o njej debele knjige raznih romanov in trka na njena vrata s poldrugim milijonom src. In kljub temu najde srečo le malo narodov. Ti ji gradijo romanske, gotske in moderne cerkve, kot prijateljico pa ji podarijo molčečo večno lučko. Ker ustvari samo vera jasne bistre oči, mnogi sreče niti z očali niti z daljnogledi ne najdejo. Nekateri pa v vsem svojem življenju ne pridejo niti v stanovanje toli ljubljene sreče.

Sreča razširja svoj raj daleč na okoli. V mnogih milijonih hostijah se skriva Jezus, pa tudi v veliki lepoti sveta, od koder razpleta zlato mre

žo veselja po onih srečih ki radostno vprašujejo po Njem, ki jih je obdaroval.

Pobožni narod, ki prinaša iz cerkve zvesto ljubezen, pri katerem pušča sreča svojo sled, naj jo pokaže onim, ki žejajo po njej in jo hočejo spoznati. Ako bi hodilo v cerkev manj samozvesti, bi našli tam ljudje mir, ljubeč smehlaj, pristrčno razmerje in kazali bi na tabernakelj ter vpraševali po večni luči. Potem se sreča ne bi skrila v samoto pred 500 milijoni kristjanov. In plemeniti pogani naše dobe, — in teh je zelo veliko — bi našli poleg božje sreče in veselja tudi lastno srečo in gledali bi svojega neskončnega Boga.

"Čakam na te, vernik, da najdeš v Meni predvsem svojo srečo."

Knjiga -- apostol.

Škof Sailer je podaril nekemu dijaku knjigo Tomaža Kempčana "Hoja za Kristusom". V knjigo je zapisal sledeče posvetilo: "Dokler ti bo ugajala ta knjiga, boš tudi ti Bogu ugajal." Po mnogih letih prihaja misijonar k škofu. Škof ga vpraša po imenu in misijonar mu pokaže knji-

žico, pripominjajoč: "Ta knjižica me je rešila v viharjih mladosti in mi pomagala, da nisem izgubil svojega poklica."

Dober katoliški list deluje kakor stalni misijon. (Leon XIII.)

Kedaj je čas za to?

P. Bernard, O. F. M.

NI izmišljeno tole pripovedovanje.

Vstopi v mojo uradno sobo precej star in zelo nadušljiv mož in me poprosi:

"Father, daleč od cerkve živim, tam zunaj na kmetih. Sam sem in nikogar nimam, da bi mi kaj postregel. Lepega dne bom umrl in kar zmanjkalo me bo. Dolgo že nisem bil pri spovedi in pri obhajilu. Zato bi vas prosil, da bi me šli takoj spovedat in obhajati, potem mi boste pa še poslednje olje dali."

Vesel sem ga bil, dokler nisem slišal njegove zadnje želje. Ko je pa zinil one o poslednjem olju, mi je ušel smeh.

"Ljubi mož, drugo je vse prav in mislim, da se bo brez težave naredilo. Ampak po poslednje olje se pa ne pride v cerkev ali v farovž."

"Pa zakaj ne? Vidite, ne bom dolgo in nič ne vem, kedaj me bo pograbila smrt. Enkrat moram prejeti tudi poslednje olje, kajne? Ali ni bolje, da malo prehitro kot prepozno?"

"Tisto je že res. Vendar, če vam dam danes poslednje olje, bi se to ne reklo samo, da sem ga dal prehitro, ampak bi pomenilo, da sem ga vam dal, ko sploh še ni bil čas za to."

"Jaz pa mislim, da je že čas. Ne vem, kedaj pride smrt."

"To vam verjamem. Vendar zavoljo te bolezn lahko še dolgo živite in morda ne boste na njej umrli. Najbrž se vas drži že več let in vendar vas še ni položila na posteljo. Ako bi vas prisilila, da bi ležali, potem bi bilo nekaj drugega in jaz bi se najbrž ne pomišljal dolgo."

"Ja, dragi moj gospod, za tisto pa jaz nimam časa, da bi ležal. Kje naj ga dobim? Saj moram vse sam opraviti pri hiši, ko nimam nobene ga drugega človeka."

"Well, če bi bilo res že za smrt, nič drugega bi vam ne kazalo. Pa ravno to, da še vse sami opravljate, kaže, da še ni čas za poslednje olje."

Opravil je spoved in bil obhajan. Vrnil se je na dom in ni bil nič kaj zadovoljen, da ni mogel istočasno dobiti tudi poslednjega olja. Pozneje je še večkrat prišel in enako opravil.

Drugič sem bil klican k bolnici, ki je bila ba- je silno slaba. Daleč je bilo in nič mi ni bilo znano, da je že dolgo ležala.

Pridem in jo hitim pogledat. Na svojo žalost sem našel, da ni samo zelo bolna, ampak celo že mrtva. V največji naglici ji dam pogojno odvezo in jo mazilim samo na čelu, kot je predpi- sano za take slučaje.

Sorodniki so bili seveda vsi v joku, vendar nisem mogel z njimi žalovati, temuč sem jih moral pograjati.

"Zakaj me vendar niste pravočasno pokli- cali?"

Takoj sem spoznal, da niso razumeli, kaj hočem reči z besedo "pravočasno".

Izgovarjali so se, da je zdravnik sicer rekel, da bolnica ne bo ozdravela, ni pa povedal, kedaj bo umrla. Baje je dejal, da lahko še ves teden preživi. Kako naj torej vedo, kedaj je čas, da se duhovnik pokliče. . . ? Zdravnik je kriv, da se je tako zgodilo. . . Seveda, če bi bilo prav blizu, bi me bili lahko še v zadnjem hipu dobili, saj je bil smrtni boj skoraj dve uri dolg. Tako pa. . . well, ne da se več pomagati. . .

"Pa saj pravite, da je že pred tedni povedal zdravnik, da ne bo ozdravela. Pravite, da je si- rota ves ta čas ležala. Bi me bili vendar takoj takrat poklicali. . ."

"Oh, takrat pa vendar nismo mogli! Saj se ji nismo upali povedati, da je zdravnik tako re- kel. Kaj si pa mislite, to bi bilo vendar neusmi- ljeno od nas. . ."

Tu sta torej dva zgleda, kako malo razume- vanja je še med ljudmi glede vprašanja, kedaj je čas za prejem poslednjih zakramentov. Eden hoče imeti poslednje olje kar v cerkvi, drugi od- laša tako dolgo, da je prepozno. . .

Kedaj je torej čas za to?

Pri onem možu še ni bil čas. Zakrament poslednjega olja je ustanovil Kristus za čas smrt- nonevarne bolezni. Dokler te ni, se ta zakrament deliti in prejeti ne sme. Milosti, ki jih ta zakra- ment podeli, so velike in morajo biti zelo zaželjene. Vendar zopet ni ta zakrament neobhodno potre- ben. Kdor po dobro opravljeni spovedi in sve- tem obhajilu ostane v stanju milosti božje, je ta- korekoč vedno na smrt pripravljen. Ako umrje nenadoma ali v takih okoliščinah, da ne more po- klicati duhovnika, bo prišel v nebesa tudi brez poslednjega olja.

Torej oni mož, ki je sicer bil večkrat spove- dan in obhajan, nisem mu pa ustregel glede po- slednjega olja, ni bil v svoji pripravljenosti na smrt — kolikor je bilo to od Cerkve odvisno — nič prikrajšan. Ako se je kaj pregrešil po oprav- ljeni spovedi in obhajilu, bi se bil prav gotovo tudi v slučaju, da je obenem prejel še poslednje olje. . . kar pa itak ni smelo biti.

V drugem primeru, pri oni ženi, so pa naredili veliko napako. Že takrat, ko so klicali zdravnika, je bil čas tudi duhovnika poklicati. Če je zdravnik povedal, da ne bo ozdravela, je bil pa že skrajni čas, da, takrat je bila že prava dolžnost.

Niso poklicali — in tako so naredili dvojno veliko napako. Ena napaka je v tem, da so se opravičevali, češ, nismo tako neusmiljeni, da bi kar naravnost povedali bolnici: umrla boš. . .

Ali še vedno ne vedo naši ljudje, da je poslednje olje tudi za telesno ozdravljenje, ako je božja volja tako? Na vsak način pa je poslednje olje, ako bolnik razume njegov pomen, za veliko pomirjenje dušnega stanja bolnikovega. Dušni mir pa vedno pospešuje tudi telesno počutje. Torej se ne smemo nikdar obotavljati, da ne bi pravočasno bolniku povedali, da je čas poklicati duhovnika in zakaj je čas.

Ti nespametni ljudje so pa imeli napačno usmiljenje z bolnico in se ji niso upali povedati, da je bolezen resna. Na drugi strani se jim pa sirota ni smilila, ko je bila po njihovi krivdi postavljena v nevarnost, da umrje brez zakramentov — in se je to tudi res zgodilo. Ko se je sirota prebudila na drugem svetu, lahko si mislimo, kako malo hvaležna je bila svojim nespametnim sorodnikom za tako neusmiljeno — usmiljenje. . .

Druga napaka je pa v tem, da nekateri ljudje mislijo, da so poslednji zakramenti pripravljeni prav za zadnji trenotek življenja. V našem primeru se je to jasno videlo. Pa nikakor ni tako. Ko je bolnik že na potu umiranja, ko je že najbrž izgubil zavest, sicer ni še prepozno, toda jako

pozno je. . . Takrat duhovnik ne more storiti drugega, kot morda še dati pogojno odvezo in podeliti poslednje olje.

Toda če hočemo biti gotovi, da bo odveza res dobra, mora pred njo biti spoved. Kako se bo pa ubogi bolnik spovedal, ko niti govoriti, da, morda niti misliti ne more več! Zelo verjetno je, da niti kesanja ne more obuditi. Brez tega pa nikoli ni odpuščenja grehov.

In brez svetega obhajila mora umreti! Ali ni to skrajno neusmiljeno?! V takem položaju ni nobenega dvoma, da tudi poslednje olje ne bo doseglo svojega pravega namena, čeprav se podeli še v trenutku, preden se je duša začela poslavljaati od telesa.

Ne, poslednji zakramenti niso za to, da čakamo z njimi do najskrajnejšega hipa. Bolj ko jih bolnik pri zavesti sprejme, bolj ko spremlja z lastnim sodelovanjem vse duhovnikovo opravilo, bolj smemo biti gotovi, da se je bolnik duhovno okoristil z njimi.

Naša dva zgleda sta torej oba prav poučna. Verniki slišijo in berejo, če hočejo, mnogo pouka o tem zelo zelo važnem vprašanju. Vendar se tako pogosto zgodi, da celo zares dobri katoličani napravljajo velike in težke napake ob bolniški in smrtni postelji svojih dragih.

Te napake so toliko bolj usodne, ker se na noben način ne dajo več popraviti. Ko je človek mrtev, ga ne more več priklicati nazaj, da bi sprejel tvoj dobri svet in popravil, česar si ti morda bolj kriv kot on. . .

Kako se zastrupljajo miši.

Kadar delajo miši na polju veliko škodo, se poljedelec odloči, da jih prežene in ugonobi s strupom. Vzame strup, ga zmeša s čim sladkim, kar gre miškam v slast, in nastavi na polju. Miška pride, noče uživati strupa, a vendar, kar je sladko, je preveč vabljivo: ne more se premagati, povoha, pokuša, pa se zastrupi. — Prav tako tudi nekatere knjige, listi in časopisi ne podajajo samo strupa. Strupu primešajo tudi kaj dobrega, sladkega, da te s tem vabijo in privabijo. Ti si sicer praviš: "Jaz čitam samo to, kar je dobro, slabo izpuščam." Odkod pa veš, da je v tem ali onem članku nekaj slabega? Izveš šele, ko si članek prečital, ko si že strup použil. Včasih niti

ne opaziš, kako srkaš strup v svojo dušo. Ni česar ne čitaš o tem, kar je cerkev dobrega storila. O kakem takozvanem "škandalčku", o kaki ponajveč zlobno izmišljeni in povečani pohujšljivi zgodbi o cerkvi in duhovnikih, to pa prečitaš.

K temu naj dodam še besede p. Abela: "Vi, Dunajčani, vi ste neumnejši ko take miši. Miši požirajo strup, kar je gotovo neumno, nikdar jim pa ne pride na misel, da bi plačevale strup, ki jih zastruplja. Vi pa plačujete še velike denarje za strup, za slabe knjige in časopise, ki si z njimi zastrupljate svoje duše."

Zato: Ven iz hiše s slabo knjigo, proč s slabimi spisi, časniki in časopisi!

Mala Cvetka, sv. Terezija.

Priredil P. B. A.

Tretje poglavje.

TEREZIKINA "DEJANJA". NJENA VZCOJA IN SAMOVZGOJA.

TEREZIKA je bila tri in pol leta mlajša od Celine. Bila je pa izredno nadarjena in razumna. Zato sta s Celino prav kmalu postali veliki prijateljici, čeprav so ju leta precej ločila. Bili sta naravnost neločljivi tovarišici, posebno pri svojih otroških igrah. Nekoč je Terezika pritisnila Celino tesno nase in ji dejala:

"Ti in jaz sva kakor dva majhna piščarka. Ne moreva živeti druga brez druge."

Imela je namreč v mislih dve kokoški, ki jih je bila dobila v dar od svoje varuške. Vedno sta se držali druga druge.

Celo mati je imela navado reči, da še ni videla dveh otrok, ki bi bila tako navezana drug na drugega. Pa se nista samo igrali, temuč sta imeli med seboj prave duhovne pogovore, ki jih je vselej Terezika vodila. Nekoč je na primer Celina, ki je bila stara šest let in pol, zamišljeno vprašala:

"Le kako more biti Bog skrit v tako majhni hostiji?"

Terezika je brž odgovorila, čeprav ji je bilo komaj tri leta:

"Zakaj bi ne mogel biti? Ali ni vsemogočen?"

"Kaj se to pravi: vsemogočen?"

"To se pravi, da lahko naredi vse, kar hoče."

Mati in starejše sestre so se prav čudile, da ima Terezika vsak čas pripravljene take odgovore, posebno, ker se niso spominjale, da bi katera bila poučevala Tereziko o tem.

Nekoč sta obe deklici sedeli na vrtu in se živahno nekaj pogovarjali. Stara sosedka ju je poslušala in večkrat je udarila beseda "dejanja" na njeno uho. Nikakor ni mogla razumeti, kaj hočeta deklici povedati s to besedo.

"Dejanja, dejanja? Kaj naj to pomeni v ustih tako majhnih otrok?"

Tako je ponavljala sama pri sebi. Končno jo je tako zanimalo, da je šla k Martinovim in poizvedovala, kakšna "dejanja" imata deklici v mislih. Tudi nas zanima ta beseda in se hočemo o njenem pomenu poučiti.

Kdor hoče biti posebno ljub Bogu, se ne bo potrudil samo toliko, da bo pogumno premagovati skušnjave. Storil bo še kaj več. Vadil se bo v tem, da si bo vsaj včasih odrekel tudi kaj takega,

kar je samo na sebi dovoljeno, in bo na ta način nabiral za Gospoda majhne žrtve. Na ta način si bo utrjeval voljo, da bo lažje premagovala vse, kar je prepovedano. Tako delati se pravi: vaditi se v "dejanjih" kreposti. Na primer, če se ne razjeziš, kadar te kdo zmerja. Ali če hitro in brez odlašanja storiš, kar veš, da moraš storiti. Ali če raznih dobrih reči ne privoščiš le sebi, temuč jih rad deliš z drugimi. Ali če si prijazen do takih, o katerih veš, da niso tvoji prijatelji. Ali če se v družbi ne siliš preveč v ospredje, temuč pustiš, da tudi drugi pridejo do besede. Takih in podobnih priložnosti je vse polno v življenju, pa se navadno malo zmenimo zanje. Kdor pa vsako tako priliko porabi, da nekoliko zatajuje samega sebe, tak izvršuje "dejanja" krščanskih dolžnosti.

To je bilo tisto, o čemer sta se Celina in Terezika tako resno menili. Delali sta sklepe, da bosta izvrševali taka "dejanja" in jih darovali božjemu Detetu. Da bi svoja "dejanja" pomnožili in jih lahko tudi šteli, sta si napravili nekak rožni venec, na katerem so se jagode dale premi kati sem in tja. Vsako novo "dejanje", vsaka majhna žrtev, je dobila svoje priznanje s tem, da se je ena jagoda premaknila na rožnem vencu. Terezika je bila tako zaljubljena v to opravilo, da je skoraj neprenehoma segala v žep in premikala nove jagode. Njena majhna premagovanja so postala tako številna, da jih je bil kar poln sleherni dan.

Gospod Bog je pa Tereziko za ta premagovanja bogato poplačal. Dal ji je izredno moč, da je mogla ob vsaki priliki obvladati samo sebe. Neko nedeljo popoldne je bila na izprehodu in prinesla domov polno naročje lepih poljskih cvetlic. Hotela je narediti pisan šopek za svojo sobico. V žarnem veselju se je spravila k delu. Kar stopi prednjo stara mati in hoče imeti cvetlice za altar v cerkvi. Tereziki je bilo tako hudo, da ji je šlo vidno na jok. Vendar je oddala vse cvetlice drugo za drugo. Toda samo Celina je spoznala, kako bridko je bilo Tereziki pri srečanju, ker je deklica pred drugimi skušala prikriti svoje notranjo bol. Pozneje jo je Celina vprašala, če ji je še hudo. Terezika je priznala, da ni bilo lahko, vendar pa je storila to zato, da je mogla prišteti na svojem rožnem venčku novo "dejanje".

Tako se je Terezika že od najbolj zgodnjih otroških let vadila v tem, da je dajala reči od sebe brez godrnjanja in ni nobene reči zahtevala nazaj. Njen značaj, ki ga je imela od narave, bi bil postal gotovo zelo neprijeten, če bi se ne bila zgodaj naučila, samo sebe premagati. Saj je bila po naravi silno živahna in nemirna. Zelo težko je bilo zanjo, zbrati pozornost na en sam predmet, in mati je imela dovolj resnega truda, preden je svojo malo naučila spoznavati črke.

Kadar je prihajal čas za učenje, se je Terezika pogosto skrila, da bi ji ne bilo treba k pouku. Toda kmalu se je zavedela, da to ni prav, in se je svojega nelepega ravnanja globoko kesala. Od takrat naprej se ni več branila, sedeti kot vjetnik na kolenih skrbne matere in se učiti imen čudnih kljuk, ki so ležale pred njo v abecedniku. Starejše sestre so radi poslušale to šolo in celo oče se je smejal skrit za svojim časopisom. Tudi on je nehote poslušal in se živo zanimal za odgovore svoje "male kraljice".

Po naravi torej je bila Terezika zelo nagla, poleg tega pa tudi svojeglava. To nam dokazuje sledeči dogodek:

Nekoč jo je mati hotela postaviti na poskusno in ji je rekla:

"Terezika, ako poljubiš tla, ti dam pol denarja.

Pol denarja je takrat pomenilo za Tereziko že celo bogastvo. Toda ni poprijela materine ponudbe, temuč je brez obotavljanja odgovorila:

"Hvala, mama, rajši ne dobim tvojega daru." Majhnega ponižanja torej ni marala narediti, rajši je zavrnila materino ponudbo, ki bi bila privlačna za vsakega otroka. S takim značajem, kot ga je imela Terezika od narave, bi se bila lahko razvila v prevzetno in sebično dekle. Pozneje je tudi sama to dobro spoznala in piše: Ako bi ne bila imela tako dobre vzgoje, bi najbrž postal zelo hudobna in bi morda celo zapravila neumrjočo dušo. Toda kmalu si je pridobila tako tenko čutnost za dobro in hudo, da je bilo treba samo reči: "To ni prav. To žali gospoda Boga." Samo to je bilo treba reči in Terezika ne bi kaj takega nikoli več storila.

Takrat nekako je imela Terezika sanje, ki se

ji pokazale, da je dober otrok strah hudobnega duha, ki beži od njega ponižan in osramočen.

Sanjalo se ji je, da je bila sama na domačem vrtu. Naenkrat je zapazila blizu sebe dva grda hudobca, kako sta plesala na sodu ilovice, čeprav sta imela železne okove na nogah. Sprva sta strmela v Tereziko z žarečimi očmi. Nato sta kakor prevzeta od nenadne groze planila v sod in prišla zopet ven pri spodnjem koncu, potem pa zbežala v pralnico, ki je imela vrata na vrt. Ko je Terezika videla, kako strahopetna sta, se ni nič bala in je šla pogledat skozi okno, kaj delata notri mala hudobca. Videla je, kako se skušata umakniti njenim pogledom in skačeta v pralnici iz kota v kot. Od časa do časa sta se skušala približati oknu, pa ko je Terezika le ostala na mestu, sta jo pobrala iz pralnice in bežala v silnem strahu.

Sanje so sanje, vendar je globoka resnica skrita v teh Terezikinih sanjah. Hudobci se strahopetci, ki ne morejo nič hudega narediti daši dokler je v stanju posvečujoče milosti božje. Niti toliko poguma nimajo, da bi mogli vzdržati pogled nedolžnega deteta.

Ko berete toliko lepega o Tereziki, si morde mislite, da je bila preveč pobožna in se ni menila za otroško razveseljevanje.

O ne, ravno nasprotno. Bila je vedno vesela in poskočna. Ljubila je lepo pokrajino visokih drevesa, pisane cvetlice, in se radovala, če je našla kje ptičje gnezdo. Spuščala se je v tekme v tekanju in pogosto dosegla prvenstvo. Prav tako rada je sedela na gugalnici in se poganjala visoko v zrak. Mati se je včasih bala zanjo, češ da utegne pasti in se poškodovati, toda Terezika je bila pogumna in je vikala od veselja, kadar se je mogla prav visoko pognati.

Ko se je pa oče vrnil ob večerih domov od svojega dela, je pustila vse in se mu vrgla v naročje. Posadil si jo je na noge in tako sta šla na izprehod po hiši in po vrtu. Potem jo je dvignil na rame in jo končno spustil na tla. Seveda ni manjkalo krepkega poljuba.

Tako je potekala Terezikina zgodnja mladost. Toda Bog je kmalu zahteval od nje posebno veliko "dejanje", ko je poklical k sebi njeno drago mamico.

(Se bo nadaljevalo.)

BOŽJA KAZEN.

V mestu Pas de Calais, Francija, so pred leti, na veliki petek v prostozidarski loži sramotilno oponašali zadnjo večerjo. Bilo jih je trinajst zbranih. List "Colonne" je poročal, da je ob času, ko je prinesel to vest, umrlo že deset udeležencev po prav kratki boleznij tekom 24 ur. In sicer

vsi drug za drugim in za isto boleznijo. Prvega je pobrala smrt, njega, ki je igral vlogo Judeža. Že drugi dan ga je napadla grozna bolezen, na veliko soboto je ležalo njegovo mrtvo truplo vse okuženo.

Roze iz boljševiških vrtov.

P. Hugo.

MUČENIŠKA ŽRTEV POKLICA.

MUČENIŠTVO z vsemi grozotami prve krščanske dobe, je na Kitajskem danes nekaj vsakdanjega. Če komunisti kakega misijonarja Kitajca zajamejo, ta že ve, kaj ga čaka. Smrt na vsak način. A le v najboljšem slučaju navadna smrt. Tako se je zgodilo za pretekle Veliki Šmaren pobožnemu misijonarju, Rev. Pavlu Lee, v okraju Itchang, ki je popil že toliko mučeniške krvi. Ko so komunisti preplavili okraj, je postalo vsako misijonsko delovanje izključeno. Misijonar je moral pobegniti in se skriti. Ko je pa došla prva vest, da so se komunisti umaknili, se je takoj vrnil med svojo čredo. Bilo je ravno v jutru velikega Šmarna. Kristjani so bili silno veseli, da je bila po dolgem času zopet sv. maša

in so mogli prejeti sv. zakramente. A njih veselje je bilo kratko. Sledečo noč so se komunisti nenadoma vrnili. Oddelek njih konjenišva je obkolil cerkev, kjer je misijonar ravno spovedoval. Beg je bil izključen. Njega in njegovega služabnika so zgrabili in ju vlekli v svoj tabor. Ker so njegovi verni vedeli, kaj ga čaka, so že naprej ponudili odkupnino zanj. Toda rdeče hijene so jo zavrile. Po kratkem procesu se je zabliskal meč, enkrat dvakrat in misijonarjeva glava je odletela. Nato pa še služabnikova. Kristjani so trupli pokopali ob svoji cerkvi. Preden se je zabliskal meč, je misijonar molil zase, za svojo čredo in tudi za svoje krvnike. Pravi mučenec, ki ga sigurno čaka čast altarja.

ČE SE ŽENSKA UDINJA KOMUNIZMU.

Vojaške oblasti v Shanghaiju so ujele komunistično poglavarico komaj 22 letno Miss Fang-Hua-Ping, ki je bila s svojo bando strah vse okolice kjer se je pojavila. Svoj čas je bila ljudskošolska učiteljica v bližini Swatova, kjer deluje naša slovenska misijonarka-uršulinka M. Ksaverija Pirc. Ko so komunisti tam okrog gospodarili, se je pridružila njim in postala banditska poglavarica. Da se skaže vredno te časti, je

poleg mnogih drugih uglednih dala pomoriti svojega lastnega očeta, mater, brate in sestre. Samo enega brata je pustila, ker se je zapisal med komuniste. Zdaj je bila njena banditska četa broječa okrog 300 vojakov, v kwantungskem gorovju domala uničena, sama pa živa zajeta. Če kitajske oblasti niso tako kavalirske napram ženskim zločinkam kot Amerikanci, bo svojo slavo drago plačala.

KOMUNIZEM NA ANGLEŠKEM.

Znano je, da je v boljševiškem načrtu komunistična preplava Anglije. Ko smo to brali, se nam je malo čudno zdelo, da so boljševiki tako široko zinili. Saj so Angleži vendar svetovno znani kot jako trezno misleč narod. Sodili smo radi tega, da bodo oni zadnji, ki se bodo začeli ogrevati za komunizem. A kot kaže, smo se zmotili. Iz Londona poročajo, da se tam celo katoliški možje, kljub vsemu svarjenju od strani cerkvenih oblasti, v večjem številu oklepajo komunizma. Sicer pravijo, da nočejo postati ko-

munisti ruskega kova, samo z gospodarskega, ne pa z verskega stališča. In res. Ko se je nedavno v Liverpoolu vršila velika komunistična demonstracija, so se mnogi, ko so paradirali mimo cerkve, odkrili. A o ruskih boljševikih nočejo slišati nobene kritike, niti o njih pogromu proti veri. Še njih krvave roke bi radi oprali. Če ni to katoliška dobrodušnost, ali bolje "mevžarija" ki se tako rada zagovarja: Saj niso taki, kot jih slikajo. Žal, da take katoliške mevže šele takrat spregledajo, ko jih po glavi dobijo.

TISTIM, KI SE OGREVAJO ZA KOMUNIZEM.

Takim sledeči slučaj v izpraševanje vesti. Iz Rusije se vrnivši nemški inženir Viljem Melcherl je bil tam sam priča tegale dogodka. Nadškof Konrad Pavel Steklynsky, rodom Poljak, je bil l. 1929. od boljševikov kot špijon aretiran in obsojen na 10 let robije, ali suženjskega dela v gozdovih pri Arhangelsku. Po enem letu se mu je ponudila prilika uiti iz tega pekla. Z njim še par drugim. Neka italijanska ladja jih je vzela

na krov. A nadzorstvo nad temi sužnji je opazilo njih pobeg, ter jih izsledilo. Pripeljani so bili pred vsemogočnega predsednika tamkajšnje tajne policije Baklanoffa, vtelešene zverine. Ker je smatral nadškofa za tistega, ki je pobeg zamislil, ga je nahrulil: "Ti pasji sin gotovo veš, kaj te čaka. Vendar če mi odkritosrčno poveš, kdo je organiziral beg, kdo ga je vodil, koliko in komu je bila plačana nagrada, boš odnesel življenje."

A nadškof je molčal. Peneč se jeze je zarohnel trinog: "Če nočeš govoriti, se bom poslužil drugih sredstev." Dal mu je strgati obleko s telesa, zgrabil bič in ga lastnoročno tako pretepel, da je bil ena sama rana. Nato ga je zopet kot živ satan nahrulil: "Ti rimo-katoliški pasji sin. Prosi svoje pasje bogove. Oprostili te bodo, če so dosti močni. Toda ne, tvojemu staremu Bogu je odklenkalo! Zdaj lahko nas častiš, ker mi smo tvoji bogovi." Nato se je boljševiska zver za deset minut odstranila. A ponovno se je navalila nanj Topot z revolverjem v roki. Pred usta ga mu je nastavil in mu ukazal: "Zadnjič te vprašam izrodek, ali boš odgovoril ali ne, kar te vprašam?" Mučenec je molčal. Strel v njegova usta je od-

jeknil in on se je zgrudil. "Odnosite prase!" je ukazal in se odstranil, da napravi enako kratek proces z ostalimi štirimi. Tako se glasi poročilo očividca, priobčeno v nekem nemškem listu. Verjamem, da se vsaj noben katoličan ne ogreva za komunizem s takimi krvoločnimi zverinami, ampak samo za njih gospodarski program. Toda to dvojje je pri njih neločljivo združeno, kot sredstvo in cilj. Zato ne morem reči drugega kot to da katoličan in kdor ima še kaj človeškega čutaki mu je komunizem simpatičen, je podoben tistemu, ki bi šel rad mesto zločinca na vislice, samo radi dobrega zadnjega kosila, ki ga takim napravijo.

Morilec, ki ni bil kaznovan.

Rev. Janez Oblak.

KZNANEMU francoskemu pisatelju je prišel nekoč nenavaden obiskovalec. Bil je mož v obrabljeni in umazani obleki; močno osiveli lasje so bili razmršeni, imel je porumenel, vpadel obraz in roke so se mu tresle kakor izčrpanemu starčku. Domači ga niso hoteli pustiti v pisateljevo sobo, dasi je prosil jako vljudno. Ko pa je pisatelj spremil elegantno damo iz svoje sobe doli po stopnicah in se vračal, je mož z njim vred vstopil v sobo brez povabila in brez vseh ozirov ter sedel k pisalni mizi. — Pisatelj ga je nahrulil z besedami: "Kaj si vi dovoljujete?" Čudni gost je pokazal z roko pisatelju na drug stol ter mirno rekel: "Prosim, sedite!" — Ko ga je ta strme in začudeno gledal, je mož izvel nek predmet iz stranskega žepa in rekel: "Tu je moj revolver. Prosim, sedite!" — Pisatelj se je nehote pokoril. Mož je s povdarkom vprašal: "Vi ste spisali roman "Laf. . . ?" (To je nemoralen francoski roman.) "Da", je obotavljaje se odgovoril pisatelj.

Tedaj je tujec vzel z mize svetilko in svetil na pisateljev obraz. Pri tem je imel usta odprta, kakor jih imajo otroci, kadar se čemu silno čudijo. Iz odprtih tujčevih ust je prihajal strašen smrad, kakor ga razširja trohneči mrlič — — Čez kakih pet minut je postavil s tresočo roko svetilko zopet na mizo in rekel: "Torej, tako izgleda ta pisatelj! Poglejte me, mlad sem še. Ali je mar star, kdor ima šele trideset let? In kdor je že pri tridesetih letih mrtvak, mora biti za to kaj važen vzrok, kaj ni res? Gospod, pred desetimi leti sem čital vaš roman "Laf. . . ?", čital sem ga skrivaj, požiral sem ga. V dveh dneh sem ga prečital. . . Gospod, veste, kaj je nedolžnost? Veste to?" — Tujec je segel v suknjic

v žep, potegnil ven fotografijo, jo poljubil in podal pisatelju: "Poglejte na tega mladeniča, pogledajte ga", je skoraj strogo ukazoval. "In pogledajte še drugo fotografijo, tretjo, četrto, peto, šesto in sedmo! Poglejte jih, vse pogledajte!" Podal mu je šop fotografij — — Nenadoma pa je iztrgal pisatelju iz rok vse fotografije in kričal: "Ne ne, nikar, ne gledajte jih! Kajti vi, vi prokleti, ne veste, kaj je nedolžnost! Mladenič na tej fotografiji — to sem jaz. . . Tale tu — lani se je obesila in čez tri tedne potem je umrla njena mati od gorja. Tele ostale vse — — vse so izprijene in v strašni bedi. . ." Potem se je zagledal v svojo fotografijo iz mladosti in zatarnal: "Danes bi bil lahko duhovnik, kakor sem si takrat želel. Trepetajoč od veselja bi mogel povzdigovati kelih — — in zdaj — revolver mi tiči v roki in ne vem, da-li se bom dobro zadel. . ." — Vstal je, vtaknil fotografije in revolver v žep ter rekel: "Gotov sem. . . prišel sem, da vidim njega, ki me je uničil. Ali čutite smrad po gnilobi? Zapuščam ga vam polno sobo, saj je vaš: iz vaših romanov se je izcejal. . ." Zaloputnil je vrata in izginil. . . Nesrečna, uboga žrtev nenravne knjige!

Na papirju se bojujeta nebesa in pekel drug proti drugemu. (Alban Stolz.)

"Da, tisk! Vedno ne umevamo njegove važnosti. Niti verniki niti duhovniki mu ne posvečajo toliko pozornosti, kolikor je treba. Starejši ljudje pravijo, češ, nekdanj ni bilo časopisja, pa se je vendar tudi brez njega dobro delalo za zveličanje duš. Seveda nekdanj, nekdanj! A takrat slab tisk še ni bil tako razširjen, takrat še ni bilo treba proti njemu toliko delati, kakor zdaj za dober tisk! Zdaj živimo v drugih časih!" (Pij X.)

Venec in krona.

POVEST IZ APOSTOLSKIH DNI.

Anton de Waal — P. Evstahij Berlec O.F.M., Kamnik.

TRETJE POGLAVJE.

Pred viharjem.

KO se je Alitir, judovski dvornik, po neprijetnem dogodku na Pudentovi pristavi vračal v mesto, so ga dvigajoči se oblaki dima, ki jih je kmalu opazil, pustili docela ravnodušnega: vedel je za cesarjev načrt; prekrasna hiša, ki si jo je bil pred nekaj leti zgradil ob Novi cesti — Via nova — naproti apijskim vratom, je stala izven tistih mestnih delov, kateri so bili plamenom namenjeni. Tako se je tedaj v mislih še zmerom pečal z neljubim dogodkom, ki ga je pravkar doživel na pristavi, te misli so ga zaposlovale veliko bolj kakor pa nesreča tisočeri in tisočeri, ki so imeli v naslednjih urah izgubiti imetje, blago in streho.

Kdo neki — tako je razmišljal — je bil vrgel tisti kamen v okno?! Saj vendar Alitir na vsem dolgem potovanju po pristavi ni bil zapazil nobenega človeka! In kakšen razlog bi bil kdo utegnil imeti za pobalinstvo, katero bi bilo njemu, dvorjanu, tako lahko moglo biti neprijetno?! —

Kar naenkrat pa se mu vzbudi sum, da je morda ničvredni suženj sam vrgel kamen, in čim bolj je preudarjal vse okoliščine, tem bolj se je to mnenje zajedalo vanj.

Toda kaj je bilo sužnja k temu napotilo?!

Alitir je ugibal in razmišljal dolgo časa od te in one strani. Kaj, če je bil vsi prigodi dal povod senator sam, z namenom, da bi mu znanprej priskutil in ogrenil vstop na pristavo?!

"Prijateljček," je dejal sam pri sebi, "ta objestni čin ti hočem povrniti; znal se bom maščevati. Alitir ima dolgo roko, in ti nisi prvi izmed teh nadutih patricijev, katerih ošabnost se je morala ukloniti pred menoj!"

Da ga ne bi neprijetno dirnil pogled na žalostne prizore, je ukazal vozniku, naj vozi proti domu po kaki drugi poti kakor preko Eskvilina. — Domov pa vrnivši se, je Alitir stopil navzgor na strešni plosčak, da bi si od daleč ogledal ogenj. . . Razdejanje se širi prav po načrtu; izborna gor! V štirih ali petih dneh utegne biti upeljen ves Rim! — — — Povsem zadovoljen z zaključkom, ki ga je bil ugotovil, se je tedaj spet vrnil v svoje stanovanje, vlekel je namreč oster večerni veter, in zato se je bal, da utegne dobiti nahod. . .

Ko pri večerji njegova soproga zasluče pogovor na požar, jo je pomiril z besedami:

"Kaj te to briga, Sara, saj ni najina škoda!" — — —

* * *

Drugi dan zjutraj se je Pudent s svojo soprogo in z otroki ter rešenimi dragocenostmi vrnil na pristavo ob Solni ali salazijski cesti — Via Salazia. Zakaj ponoči se je bil ogenj tako zelo zelo razširil, da je bilo vsako uro večje število tistih, ki so bili brez strehe in ki so iskali zavetja onkraj Tibere na vrtovih ter v selskih dvorcih Janovega griča. Zato je senator rad odstopil drugim prostor v gostoljubni hiši Kornelijevi. Vrh tega ga je ponoči zaposlovala misel, kako bi mogel — v zahvalo za rešitev svojcev — na svojem letovišču sprejeti pod streho kolikor možno veliko število krščanskih sobratov, ki jih je zadela nesreča. Zakaj tukaj je bila hitra pomoč dvojna dobrot

* * *

Zvesti in previdni Evkar je bil poskrbel, da bi njegova gospoda mogla po zlojni poti ter neovirano dospeti na pristavo: z ladjico namreč, na kateri so se navadno razveseljevali in kratkočasili na Anijonu — Anio, — pritoku reke Tibere, kateri teče blizu mimo posestva, se je bil v prvem jutranjem svitu odpeljal v Rim; potrpežljivo je zdaj čakal

zunaj pred spalnico svojega gospoda, dokler se ne prebudi. Pudent je bil prisrčno ginjen nad to udanostjo svojega služabnika ter mu je prav od srca izrekel svoje priznanje.

"Kako, gospod," odvrne Evkarp, "ti si me odpustil iz suženjstva, ti si me pokristjanil; in jaz naj ne bi posvetil vsega svojega mišljenja in prizadevanja tvoji službi?!"

Tako tedaj je senator vstopil s svojimi v pripravljeni čolni; štirje izurjeni veslači so krepko veslali po strugi navzgor, v eni uri je ladjica že dosegla pristavo. Spotoma je moral Evkarp, ki je krmaril, poročati gospodarici o rešitvi bolnega Favsta; sprva se je nekoliko obotavljala, nato pa je prišel pripovedovati; pozornost je vzbudilo, da je le prav na kratko omenil prisrčno zahvalo, s katero ga je bila poplačala Favstina, hčerka rešenega bolnika, potlej se je pa koj zatopil v tiho razmišljanje. — Na pristavo je že bilo dospelo poročilo iz Subure, ki je senatofja pomirilo zastran obeh apostolov. Pudent je bil prav zelo razveseljen, da ž njegovim načrtom povsem soglaša prošnja, ki jo je Petet izrekel po svojih poslancih, namreč, da bi na svojem posestvu na kmetih sprejel število nesrečnih, ki so brez lastne strehe.

Že popoldne je dospela gruča teh nesrečnikov. Naslednji dnevi so privedli nove goste; na sicer tako tiho selo je na enkrat prišlo pisano življenje. Tudi v najbolj žalostnem položaju skuša človek zagledati kakšno svetlo stran življenja, zlasti, če gleda na preizkušnjo in nadlogo z očmi vernega kristjana; in ako je tedaj še kako krščanska bratrska roka pripravljena, da zaceli in ozdravi zadane rane, tako je torej vrvenje in življenje na pristavi, ki je bilo v prvih dneh zelo zmedeno in žalostno, postalo sčasoma bolj prijazno in vedro. Senator se je smatral za gospodarja te velike družine, katero mu je Bog poslal; zato je uredil takoj skupno življenje, dan je razdelil in razvrstil za delo in razvedrilo, za molitev in telesno okrepčilo. Nekaterim je odkazal poljsko delo, drugim pa opravila pri hiši in v kuhinji, kakor je bil kdo zmožen. Vsak naj bi delal po svojih močeh v skupni službi in na korist vseh. — — —

Neron je prišel v Rim šele četrty dan strašnega požara, ko je ogenj dosegel tudi cesarske palače na Palatinu. — Takoj je prišel v obsežni meri s svojimi ukrepi, kako bi bilo možno pod streho spraviti tisočere, ki so bili zdaj brez lastnega krova; svoje vrtove in javna poslopja na Martovem polju je dal na razpolaganje ljudstvu, zgrajene so bile velike kolibe, iz Ostije in sosednjih krajev so pripeljali vsakovrstnega pohašča, in cena žitu je bila tako nizko dooločena, da nihče ne bi imel trpeti lakote.

Nato pa je koj odredil očitne spokorne pobožnosti, kakšne je navadno prirejala država ob izrednih stiskah in nadlogah, da bi potolažili jezo bogov.

Hkrati pa so po pravilnem črtežu ter osnutku započeli graditi mesto na novo; z neutrudljivo delavnostjo se je prikazal cesar zdaj tukaj, zdaj tamkaj, od ranega jutra do poznega večera, da bi odredil, kar je bilo potrebno po njegovih mislih; po noči se je posvetoval s svojimi stavbeniki o načrtih, ki so mu jih predložili za napravo cest, za zgradbo svetlišč in javnih palač, in že v nekaj mesecih se je Rim pričel dvigati iz pepela kakor pomlajeni čudoviti ptič kar naravnost, hiše vse pozidane iz kamena, za kar so morali dobavljati gradivo travertinski kamnolomi albanskega "feniks". Ceste so bila napravljene bolj na široko in pa pogorja, provincije ali pokrajine pa so morale za to prispe-

vati denarna sredstva s podvojenimi dokladami in davki.

Toda vse to ni moglo ljudem zavezati jezikov, da ne bi splošno govorili, češ da je Neron sam nasnoval in naročil požar. Pripovedovali so tudi, da si je cesar z Mecunatove pristave ogledoval ogenj in pri tem z govorniško dvignjenim glasom izrekal ali deklamiral verze, s katerimi rise stari Homer propad Troje v plamenih.

Po svojih vohunih je cesar natanko zvedel vse, kar se je govorilo v mestu o njem, strupene dovtipe, ki so jih delali ljudje na njegov račun v obliki vprašanja in odgovora, in sramotilne verze, ki so se zjutraj tu pa tam našli nalepljeni. Čeprav ga je vse to zelo jezilo, si vendar ni upal, da bi koga kaznoval: ni hotel izzivati javnega mnjenja še bolj zoper sebe in dražiti nejevolje rimskega ljudstva. Tako je torej nekoga dne Alitir, njegov zaupnik, ko je po navadi prišel na jutranji obisk, našel cesarja prav zelo slabe volje.

"Ali se mar," je vzkliknil, "ne trudim neumorno, da pozidam Rim spet v krasoti, tako da mu nobeno mesto vse zemlje ne bo enako po lepoti? Ali ne skrbim, kakor oče, za to nehavežno ljudstvo? — Tem porogam in temu zasmehovanju cesarskega veličastva mora na vse zadnje vendar enkrat biti konec; zaradi javne nesreče sem doslej prizanašal, zdaj pa je moje potrpljenje pri kraju."

"Kdo je neki, moj zapovednik," povpraša Alitir, "kdo je, ki si upa nekaznovati tvojo neumrljivo zaslugo za Rim napak obračati in razlagati tebi v krivdo? Kdo pač hujška množice? — Tvoji ogleduhi in vohuni," je zasmehljivo nadaljeval, "trgajo in smukajo samo listje, da ti ga prinašajo; deblo pa korenine pustijo stati in rasti."

"In če si ti vedel," je vzklikel Neron, "kdo so le-ti drzni zločinci, čemu neki si še le danes prinesel na prodaj svojo modrost?"

"Ako bi ti bilo pomagano z mojim osebnim prepričanjem brez popolnega dokazilnega gradiva, bi ti bil svojo modrost že poprej ponudil, da jo kupiš," je odgovoril dvornik, ki je vedel, kdaj in kako daleč sme izreči kako bolj drzno in pogumno besedo nasproti cesarju.

"Popolno dokazilno gradivo, zakaj in čemu?" je vprašal Neron.

"Popolno dokazilno gradivo zato namreč," je odgovoril Alitir, dočim je zatezal in poudarjal vsako svojo besedo, "ker hočem izpričati, da je v Rimu neka ločina prevratnih sanjačev, katera je mesto zažgala zato, da bi na razvalinah tvojih svetišč dvignila oltar svojega lastnega malika."

Neron je izbulil oči in ostro pogledal na dvornika. — Da bi kdo mogel imeti sodno uporabno oporo, da, še celo popolno dokazilno gradivo za to, da bi izpričal in izkazal, da je nekdo drugi kriv požara kakor pa cesar, to mu je bilo nezasišano in nepojmljivo. Obenem je pa tudi spoznal, kako brezmejno dragoceno bi bilo za njegovo osebo, ako bi se dalo doseči, čeprav le s slabotno verjetnostjo da bi se krivda zastran požara zvrnila na druge.

Alitir je bil uganil, kakšne misli rojijo njegovemu gospodu po glavi. Z mrzlim mirom in premočjo moža, ki si je svest svoje zadeve, je nadaljeval:

"Tvoje veličanstvo, vzvišeno nad črvički, ki se plazijo po tleh, je to prekucuško sekto doslej preziralo; pod varstvom tega preziranja je dorastla in postala velika. Oltar in prestol, tebe, bogove in celo veldržavo uničiti, to je njen namen; njeno prvo delo je bilo, da je izročila plamenom stara svetišča rimska, to, kar ima Rim najbolj častljivega, kar ima najsvetejšega."

Cesarju se je zdelo opisovanje njegovega dvorjana le preveč neverjetno in pustolovsko.

"Imam na stotine vohunov," je rekel in zmajal z glavo, od katerih eden prekaša drugega po tenkoslednem vohu in čutu; nikar mi ne skušaj ugovarjati, da so vsi le-ti bili slepi in da si ti edini videl."

"I no," reče Alitir malomarno, "naj pa bo: jaz sem se torej zmotil, da — da — so kristjani tisti, kateri so zažgali Rim. Svoja dokazila pa, kadar se povrnem domov, bom vrigel na ogenj."

Ko je imenoval in omenil to ime, je Neron skočil pokoncu. — Zdaj je razumel svojega dvornika popolnoma. Kristjani so kot židovska ločina zelo osovraženi pri ljudstvu; kot pristaši nekega ustanovitelja, ki je bil zaradi prevratnih spletk križan, so takorekoč rojeni zarotniki zoper prestol in državo, — potemtaka zmožni vseh zločinov. — da, na le-te bi se dala zvrniti krivda požiganja.

"In dokaži?!" je povprašal hlastno cesar.

"Imam priče," odgovori Alitir, "da, imam pisma njihovega velikega svečenika, nekega Petra, kjer govori o požaru na nedvoumen način."

"Pri vseh bogovih," vzklikne Neron, "takšno pismo bi rad videl."

"Tukaj je, moj zapovednik," odvrne dvornik, dočim potegne zvitek iz nedrja. "Beri te vrstice!"

Bil je drugi list svetega Petra, ki ga je bil apostol pred kratkim pisal vernikom na vzhodu. Prepis lista z apostolovim lastnim podpisom so v hiši Flavija Klementa, ko je pogorela, z drugimi zapiski vred našli in odnesli cesarski vohuni. V tajni pisarni pa niso razumeli listine in njene vsebine; zdelo se jim je pa, da so notri gotove judovske misli, zato so to pisanje izročili Alitiru, naj pregleda vsebino in razsodi. Različna mesta, na katera je dvorjan opozoril cesarja, so se glasila:

"Sedanjo nebo in zemlja sta pa pri isti besedi prihranjena za ogenj, ohranjena za dan sodbe in pogubljenja. . . Prišel pa bo dan Gospodov kakor tat, in tedaj bo pred njim nebo s hrumom prešlo, prvine se bodo v žarečem ognju raztopile, zemlja in dela na njej pa bodo zgorela. . ."

Pričakuje Gospodovega prihoda, zaradi katerega bo nebo v ognju razpadlo in se bodo prvine v požaru raztopile. . . — — —

Neron je bil nad vse presenečen in nepopisno radostno osupljen. Bolj določno se ne more namigavati na neki bližajoči se velikanski požar; nenavaden jezik, kakor je lasten sanjačem, še zelo pomnožuje pomen te listine. V teh vrsticah, to je nedvojbeno, je obseženo orožje, ki se da izbornu uporabiti zoper kristjane. — — —

"Moj ljubi Alitir," reče cesar s silno zadovoljnim smehljajem, "občudujem tvojo previdnost in delavnost. Pri nesmrtnih bogovih! Takšna zločinska sekta, taka brezbožna ločina, ki hoče nebo in zemljo izročiti plamenom, mora biti z vsemi sredstvi preganjana in uničena. Zadevo pa prepustim tvoji roki; od svoje strani pa hočem preudariti, s kakšnimi izrednimi mukami bi mogli iztrebiti te nad vse nevarne sanjače. — Pa povej mi, kdo je ta Peter? Pri Apolonu, le-ta mora umreti najbolj strašne smrti!"

"Navaden rokodelce, preprost ribič je, kateremu se je zazdelo bolj zločno in dobičkanosno, tukaj v Rimu, ovit praznoverske bedake v svoje mreže. Saj to je tragično pri tej velikanski nesreči," je nadaljeval Alitir s hinavskim vzdihom, "da je povsem vsakdanji človek brez duha, brez izobrazbe prišel z daljnega vzhoda, da bi pokončil rimska svetišča in najstariše ter najbolj častljive spominike!"

"Žal, da se je nizkotnemu goljufu posrečil lov najbrž le pri najnižji sodrgi! — Škoda, da niso tudi nekateri bogatini ugriznili v vzhodno yabo njegove mreže, katerih premoženje bi mogel zajeti v imenu države. Zakaj, zdaj potrebujem denarja, bolj kakor kdajkoli poprej."

"Upam na žetev, ki bo presenetila tvoje veličanstvo; celo viteze in senatorje sem zasledil."

"Kako?!" reče Neron osupel v najvišji meri, "ali imajo le-ti sovražniki mesta Rima, zaničevalci naših bogov, tudi med plemstvom svoje pristaše?!"

"To naj si ti ne zdi čudno, moj cesar! Saj imajo vendar pristaše v tvoji lastni hiši!"

"Pod mojo streho? — Pri Jupitru, tukaj moramo poseči vmes s povsem odločnimi sredstvi, toda tudi — z ne manjšo previdnostjo, da bomo vse prav započeli. Pojdi torej k Tigelinu, z njim vred preudari ves bojni načrt in jutri mi poročaj!"

Zmagoslavno se je Alitir vrnil domov. Kakor malo se je sam zase briga za predpise. Mozesove postave je bil, pa vendar Jud in gojil je v duši ves ponos svojega ljudstva.

katero je takrat še častilo v Jeruzalemu in v templju zagotovo upanja, da ustanovijo Izraelci svetovno gospodstvo in vlado. Ko je bil Pavel prišel v Rim, je bil Alitir pri gruč tistih Judov, ki so — po sporočilu Apostolskih del — obiskovali jetnika in ves dan z njim razpravljali; prav njemu, ki je z lahkomišljenim zasmehom gledališkega igravca skušal osmešiti resnobna vprašanja zveličanja, je bil Pavel odgovoril z ostro resnobo. Od tistega dne je bil Alitir izrečen nasprotnik "nazarečanov". Z rastočo zavistjo in nejevoljo je opazal nagli razvitek in čudoviti napredek, ki ga je imela mrzka ločina pri Judih in še veliko bolj pri Rimljanih, celo v krogih najvišjega plemstva. Nauki, ki sta jih oznanjala Peter in Pavel, so bili v nespravljenem nasprotju s tem, kar je Alitir sam počenjal v svojem življenju; zato je sovražil ta nauk in pa tiste, ki so ga propove-

Ko se je bil Peter celo lotil, da enega izmed Alitirovih

Ko se je bil Peter celo lotil, da enega izmed Alitirovih sužnjev pridobi za nazarence, ni bilo v Rimu nobenega bolj zagrizenega sovražnika krščanstva, kakor je bil Alitir.

Pri požaru so bili na čudovit način vprav tisti mestni deli, kjer so zlasti stanovali Judje, namreč ozemlje onkraj Tibere in pa Subura, ostali nepoškodovani od plamenov: že so se čuli glasovi, kateri so zraven Nerona imenovali Jude kot povzročitelje požara. Alitir se je smatral za rešitelja svojega ljudstva, ako je ločino kristjanov, katere so imeli za Jude, označil kot krivce in na edino te naravna sovraštvo Rimljanov. Kako zelo se je bil razveselil, ko je Petrov list prišel v njegove roke! Toda to edino crožje mu ni bilo zadosti zanesljivo; z zlobno modrostjo in previdnostjo je bil zbral še nadaljnje gradivo, in še le ko si je bil do cela napolnil svoj tul s puščicami, je bil stopil pred Nerona s svojo obtožbo, svest si svoje zmage.

Pač je Alitir sam uvideval, da se obtožba zastran požiga ne bo dala izvesti, ako jo temeljito preišče in presodi kak nepristranski sodnik, čeprav je imel že pri rokah precejšnje število prič, večinoma Judov, kateri so pod pretvezo, da so svoj čas živeli v stiku s kristjani, bili pripravljeni, svoje izpovedi s prisego potrditi. Toda na eni strani so bili sodniki cesarski povišanci, na drugi strani pa je imel Alitir pripravljeno drugo, bolj zanesljivo ter ostrejšo orožje. To je bila obtožba, češ, da kristjani taje rimske bogove in da opravljajo bogoslužje ter češčenje, ki ga država ni pripoznala in dovolila, to je zločin, za katerega je po deželjskih zakonih določena smrtna kazen. Obdolžitev požiga naj bi po Alitirovem načrtu prav za prav le pripravljala na to drugo obtožbo. Pretveza, da kristjani pripadajo k judovskemu verstvu, se mora iztrgati ter odvzeti razkolnikom, treba jih je prisiliti, da pripoznajo, da molijo in častijo Kristusa, torej nekoga drugega kakor Jahveta. Ako se jim pa dokaže, da so bili naredili za svojega Boga nekega zločinca, ki ga je rimski sodnik dal križati, ker si je prisvajal kraljevsko čast, in da obenem tajijo vse rimske bogove skupaj ter pravijo o le-teh, da so demoni, potem je jasno, da imamo tukaj opraviš s sekto, katera je napadla podlago in osnove rimske države, da, katera je napovedala vojsko vsej človeški družbi. — — —

Ker je senator Pudent tudi znova gradil svojo palačo, je imel skoro vsak dan povod, da je jezdil v mesto, da bi

dal potrebna in nujna navodila ter nadzoroval dela. Če je bil sam zadržan po obiskih ali poslih, je poslal Evkarpa, na katerega se je mogel zanesti. Zgradba je krepko in dobro napredovala, hitro je šlo izpod rok, tako da bo po zimi vsaj v enem krilu možno stanovati.

Ali je bilo samo sočutje s Favstom, ki ga je bil rešil in pa želja, da bi kaj zvedel, kako je z njegovim zdravjem, ali je bilo zgolj to, kar je nagibalo Evkarpa, da je, kadar je jezdil v mesto in na patricijsko cesto, vsakokrat zavil mimo tiste hiše, kjer je stanoval bolnik?! — — Mladenič sam si na to ni dal odgovora; malodane nevede ga je gnalo v dotično ulico, kljub ovinku.

Evkarp se je bil pri požaru in pri reševanju bolnega Favsta zelo prehladil in celo zdravniška pomoč, ki jo je poklical senator, ni mogla odstraniti posledic prehlajenja. Toda Evkarp si radi tega ni belil glave: njegova krepka mladeniška moč mora gotovo v nekaj tednih premagati trdovratno zlo.

Zvedel je, da se Favstu boljša zdravje, le-ta je tistega nesrečnega dne postal hrom pravzaprav veliko bolj vsled strahu zaradi izgube svojega premoženja, kakor pa vsled bolezn; nekoč je imel Evkarp tudi priliko videti Favstino, ko je v spremstvu več prijateljev zapustila hišo, da bi šla na izprehod; kakor se mu je zdelo, ga je bila opazila in spoznala.

Ko se je bil Favstus spet docela popravil, je sklenil, da bo prvo vožnjo zunaj pred vrati uporabil v to, da obišče Pudenta na pristavi. Zanj, kakor tudi za njegovo hčer, je bil to predvsem obisk, ki ga terja dostojno obnašanje, da b se namreč zahvalila senatorju za rešitev, ki jo je tako pogumno izvršil njegov suženj. Na prošnje hčerke Favstine je hotel vitez ponuditi Pudentu vsoto denarja za odkup svojega rešitelja; s tem sta mislila oba — oče in hči, — da bosta le-temu poplačala njegovo uslugo. Za vselej v več ko zadostni meri, na prebogat način; na trajno, globlje čustvo hvalečnosti napram sužnju ni mogel misliti ponosen prost Rimljan.

Pudent je sprejel svoja gosta nad vse priljudno in ljubeznivo; ko so ga nujni posli poklicali drugam, jima je dal Evkarpa za spremljevalca, da bi si mogla ogledati naprave, ki jih je bil zamislil ter izvedel, da bi spravil pod streho tiste, ki so v požaru zgubili svoj lastni krov.

Favstus je bil zvedel od senatorja, da je svojem sužnju zaradi njegovih izvrstnih lastnosti že pred več leti podaril prostost. Vse obnašanje mladega moža na sedanjem izprehodu, kakor tudi prisrčnost, s katero ga je malobna povsod pozdravljala, je na očeta in hčerko naredilo prijeten in zelo ugoden vtis; njegova narava, lehkota, tenkočutnost in pa spretnost v občevarstvu in pri zabavanju je bila očitno bolj nekaj naravnega kakor pa priučenega. Evkarpu pa je od njegove strani tudi dobro delo, da sta obadva svojo prvo vožnjo uporabila v to, da mu še enkrat izrečeta svojo zahvalo. — — —

Z naravnim zajetjem, ki ga človek občuti do vsakega katerega je izkazal posebno dobroto, in z naklonjenostjo, katera poteka iz pripoznanja te dobrote, je Evkarp tist čas, ko sta se onadva poslavljala od njegovega gospoda, uporabil v to, da je naredil cvetlični venec in ga poklonil Favstini, ko sta sedla na voz ter se odpeljala.

Knjiga prijateljica.

Vsak katoličan bi moral imeti nabožno knjižnico, in v vsaki katoliški družini bi morala zavzemati častno mesto omara za knjige. Katere knjige spadajo v vsako katoliško družino?

Na prvem mestu: katekizem; to je knjiga življenja, ki jo čitajmo pogosto, s premislekom in zanimanjem. Potem spada v družinsko

knjižnico: Sv. pismo, vsaj novi zakon, knjiga "Hoja za Kristusom" in življenje svetnikov. Važni so katoliški časopisi in nabožni listi, a važnejše je življenje svetnikov. "To mora postati vsakdanje berilo v družini," pravi župnik Mader. Hvala Bogu, da nam družba sv. Mohorja nudi življenje svetnikov za tako nizko ceno, kakor je nima noben drugi narod na svetu.

Najlepši prizor pasijona.

Anton Duhovnik.

IZMED vseh prizorov napravi pri pasijonskih igrah na gledalca največji vtis prizor, ko prične Jezus učencem umivati noge. Ob nobenem prizoru ni ljudstvo tako tiho kot ravno pri tem; vse čuti, kar so nekoč občutili apostoli. Marsikaj nerazumljivega in nerazložljivega so doživeli pri njem, a ta korak se jim je dozdeval najnerazumljivejši, z njegovim božanstvom najneskladnejši. Tako obnašanje, ta, ki trdi o sebi da je Sin Božji, si opaše in gre učencem umivati noge! Ali ne nasprotuje to vsem iz tradicije podedovanim pojmom božjega veličanstva in vse-mogočnosti? — Če se je kedaj izvršila na svetu revolucija, pri kateri njeni voditelji niso imeli samo namena posekati glave trenutno vladajočih oseb, da same zavzamejo njihova mesta in delajo prav tako, če ne še slabše — potem se je to zgodilo tedaj! Vladar — Bog sam — je stopil s svojega prestola, pustil v nemar ves sijaj, združen z njegovo častjo in si privzel podobo hlapca. Ni se brigal za javno mnenje, kateremu je gospodovalo geslo: "če mi ne daš, ne služiš, ne koristiš, se mi ne ukloniš — potem se ne zmenim zate", in je pod vplivom te rečenice ves pravi, od Boga postavljeni red bil v ljudskih očeh nered in prevrat — kot je to še dandanes — in so se razmere, v katerih je bila bratska ljubezen in zavest skupnosti izključena, dozdevale svete in nedotakljive. Ta revolucija ni bila enaka drugim, nobena oblast ni bila uničena, nihče ni kršil pokorščine ali sejal sovražstva, zanikaval stanovske ločitve; tiho se je zgodilo nekaj velikega: Bog je v podobi sužnja stopil pred nas, da nam pokaže pot, ki pelje k Njemu in na katero je kazal vse življenje: "Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!"

Tu je izhodišče za edino pravo in trajno rešitev socialnega vprašanja. Noben delavec ne bo spoštoval svojega gospodarja, se z ljubeznijo oklepal dela, če bo videl, da gospodar njega in njegovo delo prezira in sesa njegovo kri, da mu ni niti naimanj pripravljen umivati nog — Jezus nam je dal vzgled — in zato se v delavskih vrstah vzbujajo prevratni duhovi, se krčijo pesti, leti kamenje in zadnjo besedo pregovori giljotina.

V Tolstojevi povesti razmišlja neka komtesa: "Ali ni pravzaprav čudno, da morajo ta dekleta snažiti naše nočne posode, me pa zapravljamo čas pri klavirju?" In zgodovina bo vprašala: "Mar je kaj čudnega, če je nekega dne prišel komunizem, razbil klavir, raztrgal note, zažgal grad in pomedel z graščaki in komtesami? Ne, ker je bilo delo krivično razdeljeno, ampak, ker vlada-

joči in gospodujoči krogi niso več razumeli evangelija in niso vedeli odgovora na vprašanje: "zakaj se je Jezus ponižal in umival učencem noge?"

Pa pustimo Rusijo, saj imamo drugje zgledov na preostajo, takih ki kriče v nebo. Le pogledjmo, koliko je modernih dam, ki bi se z matersko skrbjo zavzele za svoje služkinje, poskrbele za pravo, njim primerno razvedrilo, oddih in izobrazbo, ravnale z njimi kot lastnimi hčerkami, članicami družine, jih varovale pred nevarnostmi velemesta? Kako malo je podjetnikov, ki se z očetovsko skrbjo zanimajo in skrbje za družine svojih delavcev! Že korak v njihova stanovanja jim je grozno ponižanje, kaj šele, da bi ga podpirali! Kaj mu je treba otrok! Naj mu še te jaz vzdržujem. Da bi pomislili sami pri sebi, da je Jezus delal drugače in prav s tem svojim drugačnim nastopom pritegnil množice, za to nimajo časa; kdo pa bo potem hodil na ples in zapravljaj denar! Ravno v obnašanju s podrejenimi in v načinu, kako sodimo in delamo z onimi, ki se skušajo otresti pretežkega, zaničevanega, poniževalnega hlapčevstva, se pokaže vse barbarstvo moderne "kulture"!

Ali ni grdo, da si danes večina ljudi tako brezmiselno in brez vsakega odziva pusti streči od bližnjega in podložnega! Da bi se kdo zavedel, da takih osebnih zaslug ni mogoče preplačati z nobenim denarjem, ampak da je edino enakovredno povračilo človeško — etična protiusluga, to bi bil po današnjem pojmovanju skoro greh, a sramota najmanj. Ljudje so pozabili, da se socialno vprašanje ne rešuje šele takrat, ko se nepregledna množica delavcev združi proti svojim delodajalcem in z dvignjenimi pestmi zahteva svoje pravice, ampak tudi v človeku primernem občevanju z vsakim nosačem, natakarnjem, uslužbenci, šiviljami, postrežnicami, uslužbenkami v trgovini, sploh vsemi, ki jim store kako uslugo. Kdor je to pozabil in sta mu hvaležnost in spoštovanje do bližnjega le dva nerazumljiva abstraktna pojma, ta izrablja bližnjega, ker prejema dobrote, katerih ne bo sam nikoli povrnil, pozabil je na Kristusove besede: "Če se ne morem darovati in žrtvovati, ni prostora zate v mojem srcu." Pozabil je na zakon, katerega je Jezus postavil pri zadnji večerji — zakon božje ljubezni, požrtvornosti in uslužnosti. Zgled sem vam dal, da bi tudi vi delali, kakor sem jaz vam storil." — Svet pa je pozabil na Kristusov nauk: Kadar boste polni mojega duha drugim umivali noge, boste tudi vi služili ljubezni in z veseljem pomagali

bližnjemu prenašati težka bremena. Ko bo v vaših srcih nastopilo moje kraljestvo in vas bo pervzela moja ljubezen, takrat boste tudi vi hoteli postati zadnji in streči drugim, kakor sem storil jaz. Svet je pozabil na Pavlov slavošpev ljubezni: Ko bi človeške in angelske jezike govoril, ljubezni pa bi ne imel, sem brneč bron. . . In ko bi imel vero, da bi gore prestavljal, ljubezni pa bi ne imel, nisem nič. . . Ljubezen je potrpežljiva, je dobrotljiva, ljubezen ni nevoščljiva, se ne ponaša, se ne napihuje, ni prešerna, ne išče svojega; se ne da razdražiti, ne misli hudega; se ne veseli krivice, veseli se pa resnice, vse opraviči, vse veruje, vse upa, vse prenaša, nikoli ne mine (I. Kor. 13, 1-8).

Ko bomo, doumeli Kristusa, ki se poniža in gre učencem umivat noge, takrat nam bodo jasne njegove besede: Kdor je največji med vami naj bo kakor najmanjši in predstojnik kakor strežnik (Lk. 22, 26), takrat bomo spoznali svojo nepopolnost in vzrok sedanje duhovne krize, ki je hujša od gospodarske in njen vzrok. Edino, če bomo to doumeli, bomo gledali v bližnjem brata, se zavzeli zanj, mu pomagali po Gospodovih besedah: "Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe" in molili tudi za druge: "Pridi sveti Duh, napolni srca svojih vernih in vžgi v njih ogenj svoje Ljubezni!"

Pet japonskih študentov.

Rev. Jan. Oblak.

NEDAVNO se je zbralo v Tokio dvajset univerzitetnih študentov. Eden od njih je predaval o slavnem angleškem pisatelju Chesterton-u, kako je našel pot nazaj k Cerkvi. Predavanje je zaključil s predlogom: Pravkar smo slišali razloge in vzroke, ki so nagnili slav-

nega Chestertona, da se je vrnil v katoliško cerkev. Kaj, ko bi ta ali oni izmed nas pripovedoval, kako se je spreobrnil? Ne, dvomno bi bilo to nele zanimivo, temveč tudi koristno in poučno. Takoj se je pet študentov oglasilo k besedi.

POT PRVEGA: POJEM BOGA.

Prvi je pripovedoval, kako se je — izhajajoč od pojma Boga — dokopal do prave vere. Kar ga je v dno duše ganilo, je bila globoka, a vendar vzvišena misel o Bogu, kakor jo je našel v katoliški cerkvi: Bog brez začetka in brez konca, Bog, ki imajo v njem vse stvari, vsi stvari, svoj izvor. Bog, ki je vseveden in vsemogočen, ki preiskuje srce in obisti človekove. Vsi drugi na-

zori o Bogu so se mu zdeli kot kresnice proti žarno bliščečemu soncu. Predvsem se mu je panteizem zdel kot nauk, ki je Boga nevreden. Katoliška ideja je povsem zadovoljila njegov razum in njegovo srce. Ona je edina, ki je v stanu razjasniti nele bit in postanek sveta, marveč tudi veseljstva. Ta misel je delovala nanj tako dolgo, da je postal katoličan.

POT DRUGEGA: KATOLIŠKA MOLITEV.

Drugi govornik je priznal, da nima sposobnosti za tako globoka in vzvišena razmišljanja, kakor jih navedel njegov predhodnik. Vendar pa mora priznati, četudi bi ga utegnil kdo smatrati za preveč čustvenega, da ga je katoliška molitev spreobrnila. "Izgubil sem že v mladosti svoje starše, vzrastel sem osamljen, nisem imel

drugega tovariša nego lastno senco. Mogoče, da me je prav ta okolnost privezala h katoliški veri. V nji stoji človek, čigar bitje ali nebitje je brez pomena, pred svojim Stvarnikom z zaupanjem, da mu Bog pomaga kot dobri oče. Bilo mi je, kakor bi iz kraljestva sence stopil v deželo luči."

POT TRETJEGA: VERA V POSMRTHNO ŽIVLJENJE.

Mene je nagnil h katoliški veri starček. Pred sedmimi leti mu je umrla žena. Vsak dan in ob vsakem vremenu je šel na njen grob in je tam molil za njo. To me je ganilo. Japonski pregovor pravi: "Človeška ljubezen je tenjša negc

papir", toda tu sem videl ljubezen, ki je močnejša ko smrt. Vprašal sem pri sosedih, kdo je ta starček, in zvedel sem, da je katolik. Po katoliškem naziranju je smrt le začasna ločitev duše od telesa. Telo propade, strohni, duša pa živi

— med mrtvimi in živimi. Za nekaj časa se ločijo starši od otrok, mož od žene, prijatelj od prijatelja, potem pa čakajo, da se zopet snidejo. To katoliško naziranje o posmrtnem življenju me je globoko ganilo, zlasti zato, ker sem pred letom zgubil mater. Žalibog sem pri svojih študijah

kmalu pozabil na mater; mislel sem si: mrtva je mrtva in mrtvim ni pomoči. Tam pa sem videl moža, ki je mrtvi ženi pomagal. To mi ni dalo pokoja. Poiskal sem onega moža in dal se od njega poučiti, dokler mu nisem postal tovariš v veri in molitvi."

POT ČETRTEGA: KATOLIŠKA POŽRTOVALNOST.

"Imel sem o misijonarjih posebno naziranje. Pravili so mi: "Ti tujci, to so ti pravi! Zviti in leni trgovci so! Imajo lepe dohodke, počutijo se dobro, "v tem vrtu na vzhodu", delajo izlete, povrh pa točijo svoj krščanski nauk, za katerega nikomur ni." To je bilo tudi moje domnevanje. Kmalu pa sem se prepričal o resnici. Plače nimajo nikake. Izdatke za njihove življenske potrebe in za bogoslužje krijejo sorodnik in do-

brotniki. Misijonar bi lahko imel doma komodnejše življenje, pa je zapustil dom in rodbino ter odšel v tujo deželo, da tam pridobiva duše za Boga, da v tujini tudi umre. Dolgo nisem mogel verjeti, da je tolika požrtvovalnost sploh mogoča, dokler se nisem sam prepričal, da je resnična. Iz tega sem izvajal sklep: Vera, ki svoje privrženice dela sposobne za take žrtve, mora biti prava."

POT PETEGA: KATOLIŠKA LJUBEZEN.

"Imel sem prijatelja, ki me je odkritosrčno ljubil. Obolel sem. Prijatelj mi je stregel in se ni sramoval niti najnižjih služb. Čudil sem se njegovi požrtvovalni ljubezni. Vpraševal sem se večkrat: "Odkod li jemlje moč za to?"

tila ga je moja navzočnost; v njegovih očeh sem opazil solze:

"Kaj ti je?" sem vprašal začudeno.

Nekega poletnega večera sem šel mimo sobice svojega prijatelja, vrata so bila na pol odprta. Tam sem ga videl, kako kleči, glavo oprto ob roko, pred podobo človeka visečega na križu. Kaj to pomeni? V tem hipu je prijatelj vstal; presene-

"Nič!" je odvrnil, izogibaje se. Silil sem vanj, ker sem ga hotel potolažiti. Tedaj mi je odkril svoje srce; priznal je, da je katoličan in da le v katoliški veri nahajamo resnico in zveličanje. Rekel mi je, da sleherni dan moli za me, da bi tudi jaz prejel milost in luč vere. Globoko ganjen sem podal prijatelju roko. To je bil začetek mojega spreobrnjenja.

Kako je naš misijonar Pirc Indijance preslepil.

P. Hugo.

NAŠ slavni indijanski misijonar Pirc je bil zelo skromna in priprosta duša. A kadar je bilo treba, se je pokazal hladnokrvnega, premetenega diplomata, ki je v usodnih trenutkih rešil položaj, ko bi drugi z bitrejšo glavo ne vedel kaj početi.

Nekoč se je s svoje osrednje postaje Crow Wing podal na misijonsko potovanje med svoj Čipeva-Indijance. Ti so bili v vednih bojih s svojimi divjimi sosedi rodu Sioux. Tudi takrat so si nekaj v lase skočili. Zmaga je bila na strani Čipevcev, ki so jo, kot običajno slovesno obhajali. A to slavlje je bilo kaj čudno, res vredno divjaka. Ujete sovražnike so z velikim zadoščenjem pomorili. Le neko dekle so prihranili za posebno žrtev. To žrtvovanje je obstojalo v tem, da so napravili dve podolgovati grmadi, drugo ob drugi. Samo ozka steza je bila vmes. V sredo med obema so posadili živo žrtev, ki so jo ugrabili sovražniku. Nato so grmadi na vseh konceh zažgali. V dušičnem dimu je nesrečna žrtev v smrtni grozi ča-

kala, kedaj jo bodo objeli plameni.

Grmadi ste bili že pripravljeni, ko pride Pirc mimo. In mlada žrtev je čakala na svojo strasno usodo v hiši nekega belega naseljenca, pred katero je bila indijanska straža. Ko misijonar zve, za kaj gre, vpraša enega naseljenca, bi li ne bilo mogoče žrtve v zadnjem trenutku rešiti strasne smrti. Ta mu pravi, da bi moral on in njegova družina vsak tak poskus z življenjem in premoženjem plačati. Pirc prisrčno vzdihne k Bogu, naj mu navdihne rešilno misel v tem mučnem položaju. Takoj se mu je posvetilo.

Pred hišo je stal voz, na katerega so nalagali kože. Ob tem se mu je ukresala odrešilna misel in se že v naslednjem trenutku razvila v popolni načrt. Hišni gospodinjci ukaže, naj se kar moč hitro obrne in napravi dobro kosilo. Kosilo je bilo kmalu gotovo. Nato povabi Indijanca, ki je žrtev stražil, naj pride kositi. Ta si kajpada ni pustil dvakrat reči. Med tem, ko se je odmastil z dobrotami, kakršnih je bil redko deležen

gre Pirc ven in začne pomagati kože nalagat. A pri eni se je zmotil. Z njo je pograbil na smr' obsojeno dekle, jo zavlil v kožo in vrgel na voz. Ko so še ostale kože navrh nametali, je voznik pognal. Preden se je Indijanec pošteno najedel, je bil voznik s svojim tovorjem že daleč. Ko stražnik zopet zavzame svoje mesto, s strahom opazi, da dragocene žrtve ni več. Kot brez glav' teka okrog, išče, sprašuje, kje je, a zaman. Pirc, poln navideznega sočutja, ga nameri v gozd, ki se je razprostiral zadaj za hišo, češ, najbolj verjetno je pač, da jo je ubrala to najvarnejšo pot, če je hotela zbežati. Indijanec jo res urnih nog ubere v gozd.

Ko je zginil v gošči, je tudi Pirc pognal svojega konjička, s katerim se je na stara leta vozil po misijonih. Hitreje kot kedaj je moral ta dro-

biti stopinje, kajti s težaškim voznikom sta se prej domenila, kje ga naj počaka, da mu prevzame tisto "kožo". Obstoja je nevarnost, da bo lo-kavi Indijanec, ko se malo pomiri od strahu, prišel na zvijačo in pridrl za počasnim voznikom. Misijonar kmalu dohiti kožarja, prevzame tisto kožo, jo skrbno pokrije in odbrzi dalje. Gotovo je kajkrati nazaj pogledal, če mu kdo ne sledi. Nikogar ni bilo. Srečno je dosegel svojo osrednjo postajo Crow Wing.

Tam so ga že željno pričakovali obupani starši dekleta, da ga prosijo pomoči. Bili so si cer še pagani. A ker so vedeli, koliko on velja pri Indijancih, so se nanj obrnili, da bi rešil ljubljeni hčerko grozne smrti. Se razume, da so bili vsi srečni, ko jo je izmotal iz kože, ter jim jo živo in zdravo izročil. Iz hvaležnosti za srečno rešitev je cela družina sprejela sv. vero.

Zakaj so Indijanci tako leni za delo.

P. Hugo.

PA je Indijanec izvrsten lovec, a skrajno slab delavec, je znana stvar. Saj če bi bil bolj dovetni za civilizacijo, bi jim ne bilo treba živeti v rezervacijah, ki so nekake kletke, v katere so jih Amerikanci natrpali. Naš misijonar Pirc si je veliko prizadejal, da bi jih obvaroval te žalostne usode. Tudi vladnim krogom je predlagal, naj bi jih pustili na njihovi zemlji, če se hočejo na nji stalno naseliti in jo obdelovati. Sam jih je s svojim zgledom in pobudo pridno uvajal v gospodarstvo. Imel je sicer lepe vspehe, zlasti med Čipevci, a splošno vendar niso bili taki, ki bi jih obvarovali kletke.

Na podlagi dolgoletne skušnje je naš misijonar dognal, da njih mržnja do dela ne izvira samo iz lenobe, ampak ima veliko globlje korenine, v njih veri. Ko jim je nekoč zopet prigovarjal, naj se lotijo dela, ki jim bo dejalo dosti jeja in jim ne bo treba več stradati, mu je neki star Indijanec oporekal. Tako-le mu je razložil, zakaj Indijanec mrzi delo:

"Oče, po izročilu in predavnih dni Veliki Duh Indijancev ni ustvaril za delo, temveč samo za lov. Veliki, vsemogočni Duh je namreč v začetku ustvaril tri može in tri žene. Vzel je v roke kos ilovice, dihnil v njo in bil je bel človek. Pogledal ga je in mu dejal: "Prav nič mi ne dopadeš, ker si bel." Vendar mu je dal ženo enake barve. Vzel je v roke drug kos ilovice, dihnil vanj in ustvaril novega moža. Ta je bil pa čisto črn. In rekel je: "Ti se mi še manj dopadeš, ker si preveč črn." Vendar je tudi temu dal ženo

enake barve. Vzel je v roke tretji kos ilovice, dihnil vanj in ustvaril rujavega človeka, kot smo mi Indijanci, ter mu dal ženo enake barve. S tem je bil najbolj zadovoljen. Rekel jima je: "Vidva mi zelo dopadeta, ker nista ne prebela, ne prečrna. Zato bosta brez dela živela. Lov va- ma bo dajal potrebne hrane." Proti belemu paru obrnjen je dejal: "Z velikim trdom boš obdeloval zemljo, polje in vrt te bota preživljala." Črnemu človeku pa je rekel: "Ti boš večni suženj bele mu. Preživljal se boš le, če mu boš pridno delal."

Indijanska mržnja do dela ima tedaj versko podlago. Zanimivo pri tem njihovem verskem izročilu je tudi to, da iz njega jasno odmeva svetopisemsko poročilo o izvirnem grehu, ter o usodi Kamovega rodu. Tam beremo o kazni za Adamov greh: "Bodi prekleto zemlja v svojem delu, v trudu se boš od nje živel vse dni svojega življenja." Tu pravi Veliki Duh belemu človeku: "Z velikim trdom boš obdeloval zemljo, polje in vrt te bota živela." Tam je rečeno: "Proklet bodi Kanaan (sin Kamov), suženj bodi svojih bratov!" Tu govori Veliki Duh črnemu človeku: "Ti boš vedno suženj belemu" . . . Tu imamo tedaj nov dokaz, da prvotna domovina naših Indijancev ni Amerika, ampak so prišli iz vzhoda. Od tam so prinesli s seboj to poročilo, seveda že potvorjeno in sebi v prid prikrojeno. Njegov izvor je treba iskati ali v naravnostnem stiku z izvoljenim ljudstvom njih nekdanje domovine, ali v ustnem izročilu dedovanemu od roda do roda od naših prastaršev Adama in Eve.

Po božji podobi.

P. Bernard Ambrožič, O. F. M.

(Nadaljevanje)

5.

Iskreno je molila za razsvetljenje.

Zdelo se ji je, da jo Gospod iz tabernakeljna ljubeče kara. Skušala si ga je predstaviti živega pred seboj in mu pogledati v oči. Ali je v teh skrivnostnih očeh v tem hipu več očitania ali več — sočuvstvovanja?

Iz vsega srca si je želela, da bi Gospod sočuvstvoval z njo in ji pomagal iz zadrege. Kmalu je bila do dobra prepričana, da se ni zmotila. Gospod ni hud. Nekako tako gleda nanjo kot dobra mati na svojega otroka, ki si dela preglavice z nepotrebno neumnostjo. Rada bi mu očitala, pa se ji zdi stvar bolj smešna kot nevarna, zato le molče gleda vanj. Komaj prikrit nasmešek ji sili na lice in zmajuje z glavo. . . Tako je gledal na Milko Gospod.

Tudi sama se je nasmehnila sebi in Gospodu v odgovor. Obšel jo je zopet prečuden mir. Kakor novo razodetje je našla samo sebe ob močni misli:

Zavoljo Lutrove besede si se danes ognila Marijinega altarja in Terezikine kapelice? Neumnica! Zavoljo Lutrove besede si danes prvič hitela navzgor po srednji ladji in se vrgla na kolena pred tabernakeljnom, preden si obiskala svoj veliki prijateljici?

Saj nisi nič hudega naredila! Saj je prav, da si se jasno zavedela, kje je središče in srce

cerkve. Pred tabernakeljnom!

Toda čemu je bilo treba, da te je Lutrova beseda zbegala? Pozabila si pomisliti, da je prav tisti Luter, ki je vrgel iz cerkve altar Matere božje in kapelice svetnikov, vrgel iz cerkve tudi — tabernakelj! Saj je vendar učil, da posvečena hostija ni Telo Gospodovo, ampak da samo pomeni njegovo Telo. . .

Luter je torej oboje prav učil, ali pa oboje narobe. . .

Za hipec je vprašujoče pogledala na tabernakelj. Ali je mogoče? Ko se je kot blisk naglo odločila, da tega vprašanja nalašč ne bo že naprej vrgla iz duše, se je zbala, da se utegne nanovo zbegati. Toda ni se zgodilo. Tako jasno ji je bilo, da ob tabernakeljnu Luter ni pravega zadel. Prej bi verjela, da je solnce samo električna žarnica tisoč metrov nad zemljo, kakor da je hostija v tabernakeljnu samo košček belega kruha!

Njena molitev se je izprevrgla iz prošnje v zahvalo. Duša se ji je smejala v novem razodetju in Gospod se je smejal z njo. Spomin na profesorjevo razlaganje Lutrovega nauka ji je pomenil samo še nekaj šolskega, kakor da je razlagal odkritje Amerike.

Pogovorila se je, vstala in se obrnila za odhod.

6.

Nenadoma ji je noga zopet zadržala korak. Po kateri poti naj zapusti cerkev? Ali po srednji ladji navzdol proti glavnim vratom — ali mimo kapelice svete Terezike. . .?

In zopet: ali naj opusti obisk pri altarju nebeške Kraljice?

Sramovala se je. Ne pred samo seboj, ne pred Lutrovim naukom, sramovala se je pred Marijo. Kako je mogla samo za hip podvomiti, da otrok božji ne sme klečati pred kipom tiste Matere, ki je iz Matere božje postala po naročilu Odrašenikovem tudi naša Mati. . .?

Sramovala se je pred Malo Cvetko. Kako je mogla imeti one čudne dvome v srcu? Saj je Odrašenik sam tako izredno ljubil Tereziko. Tako jasno se spozna iz njenega življenja, da jo je hotel določiti za prav poseben misijon moderne-mu svetu. Zakaj bi bilo potem takem narobe,

da se božji romar skozi solzno dolino ustavlja pred podobo te izvoljenke Kristusove in si jo skuša pridobiti za vodnico?

Vse te in take misli so šle kakor blisk skozi Milkiino dušo. Tako kratek hip so vzele te misli, da bi nihče ne mogel sumiti, da je njena noga iz posebnega vzroka zadržala korak pred altarjem.

Sunkoma se je odtrgala z mesta in zavila pred Marijin altar. Pogovarjala se je dolgo in nenavadno sladak je bil njen pogovor. Končno se je poslovila in romala nazaj mimo tabernakeljna proti kapelici Male Cvetke.

Tudi tam je imela nepopisno prijeten obisk. Terezika ji je pripovedovala, kako je tudi sama imela razne pomisleke — ne mogla bi jih imenovati dvome — razne pomisleke, tako je rekla, glede nekaterih verskih resnic. Niso prihajali iz volje, iz preslabotnega razumevanja so prihajali.

Zdelo se ji je, da marsikaj ni v skladu z njeno pametjo, na katero je vse svoje življenje mnogo dala.

Včasih je mnogo razmišljala. Čeprav je vse verske resnice z vso svojo voljo verovala, ji je bilo vendar kedaj težko, ker si jih ni mogla razložiti, ker jih ni mogla s svojim razumom dovolj jasno videti. Toda zgodilo se je, da se ji že nenadoma posvetilo v kotičku zbegane pameti in razumela je, zakaj Bog tako ali drugače ravna.

Milka se je spomnila, da je brala o teh Terezikinih pomislekih v njenem življenjepisu. Na

primer tisto, zakaj Bog ne daje vsem ljudem enakih milosti, zakaj nekateri umrjejo v krstni nedolžnosti, drugi po prestanem strašnem trpljenju, tretji kot spokorniki? Dolgo je bilo to uganka za Tereziko. Nekoč se ji je posvetilo v glavi, ko je uživala pogled na pisan, z bujnim cvetjem posut travnik.

Cvetlice smo vsi ljudje pred Bogom, si je razložila Terezika. Bog hoče imeti pisan svoj travnik. Hoče imeti lilije, vijolice, gartrože. . .

Milka je odšla in vedno zopet prihajala.

7.

Notranji boj je bil v glavnem prestan. Umirila se je duševna razburkanost, razlaga profesorja ni mogla več vreči težkega kamna v ta mir.

In vendar je ostala senca v globini Milkinih misli.

Je razumela in — ni razumela.

Razumela je: Pomislek, težava, da, celo dvom v verskih rečeh, je stvar razumljiva, brez resnične nevarnosti. Svetniki sami niso bili brez tega. Otresemo se ga z lahkoto, če se Cerkev trdno oklenemo kot močne matere slaboten otrok.

Cerkev je zakladnica resnice. Poslušaj Lutra, poslušaj Husa, poslušaj Puritance, poslušaj po vrsti vse. Za hip se ti morda zazdi, da je dober in pravi njih nauk. Kot skala življenja se ti včasih zazdi. Pa kaj še opaziš? Kar je eden gradil, je drugi podiral. Na kar je eden prisegal na življenje in smrt, je drugi smešil do mozga. Samo v enem so skupaj: v boju zoper Cerkev.

Milkina misel se je vračala tja, odkoder je bila izšla. Vračala se je zopet in zopet. Čakala je, da se pokaže skrit žarek solca in jasnine, kot se je večkrat pokazal Tereziki.

Čutila je, da Mati božja in svetniki niso samo naši vzorniki, temuč tudi priprošnjiki pri Bogu, zaščitniki naši. Nad resnico samo ni imela pomislekov več. Toda zakaj je Bog uredil tako? Zakaj ne posluša samo svojega Sina, zakaj ni samo On srednik med nami in Njim?

Prosila je Tereziko: izprosi še meni žarka z neba, daj mi doživeti skrivnost! Prosila je Marijo: Ti nisi mogla imeti pomislekov vere. Vse Ti je bilo jasno v objemu božjega Sina. Jaz sem slabotna in nimam Tvojih lahkot. Vem, da me zapustila ne boš. Prosila je Jezusa pred tabernakeljom: Verujem, utrdi mojo vero z razsvetljenjem iz Tvojih svetlob. . .

8.

Milka je končala šole in dobila prvo službo. V zakotno gorsko vas so jo poslali. Velika je bila razlika med njenim dosedanjim življenjem in med tem, kar je našla tam gori. Pa se je hitro vživela in nič ji ni bilo težko. Pripravljala se je bila z resnobo in z veseljem je odkrila v sebi, da je srečna in je njeno zadovoljstvo popolno.

Tudi v novem kraju je našla tabernakelj. V veliko veselje ji je bil Marijin altar in kip Terezikin, ki jih je našla tudi v tem kraju. Nadaljevala je svoja romanja, kot se jim je bila privadila v mestu.

Otrok božji je bila. Hčerka Marijina, sestra Male Cvetke. Postala je kmalu še — mati ubogih.

V šoli je objemala siromašne otroke z vso velikostjo srca. Imela je zanje zvrhano mero ljubezni, imela je denarja in raznih dobrih reči,

da se je sama čudila, zakaj ji ne zmanjka dobrot. Ni se zavedala, da je lahko razložiti to stvar, če človek ve, da je ljubezen iznajdljiva.

Začeli so prihajati tudi na dom. Vedeli so, da ne bodo zastonj trkali na Milkina vrata. Prihajali so veliki in majhni, stari in mladi, sirote: telesne in duševne.

Majhni so odhajali z glavo pokonci, stari pomlajeni, bolni so se počutili bolje, sirote so odkrivali v sebi bogastvo. Tako je postala Milka mnogim mnogo, če že ni mogla biti vsem vse.

Milka je bila zaposljena čez glavo. Ni imela časa, baviti se z vprašanji, ki begajo in vznemirjajo duha. Skoraj popolnoma je pozabila na svoj nekdanji pomislek, kako more in hoče Bog svetnikom dajati moč posredovanja.

(Konec sledi.)

Zaupanje v Boga.

Rev. J. C. Smoley.

RAZISKOVALCA divje Afrike so napadli divjaki z njegovo karavano vred. Njegove ljudi so pobili, deloma so ti pobegnili — sam pa je težko ranjen ležal, oropan vsega svoje-ga imetja. Obup se je pričel lotevati njegove duše —, in tu je zapazil v skalnati peščenini malo rastlinico. In ta mala rastlinica, navidez brez pomembna, je bila orodje previdnosti, da je oži-vila pogum obupanega moža. Če je Bog v pušča-vi tako skrbel za neznatno rastlinico — tako je govoril sam pri sebi — da se tako lepo razvija, dasi je navadno človeško oko ni zapazilo, če Bog ohranja to rastlinico pri pekočem soncu in v mrzlih zimskih nočeh, potem bo gotovo tudi mi-slil na me, da me ne bo tukaj v puščavi konec. Kolikor so mu pripuščale moči, je nadaljeval svojo pot. Našel je vodo, našel razno sadje, ki ga je hranilo in mu dajalo moč, po nekoliko dneh je prišel do dobrih ljudi, ki so mu pomagali v njego-vem bridkem položaju.

Če odpremo mi svoje oči, če jih hočemo od-preti, nam bodo vse stvari na svetu oznanjale pogum in zaupanje v Boga. So težki časi! Pa že Odrešenik je opozarjal na vrabce na strehi, na lase na naši glavi in rekel, če skrbi nebeški Oče za tako malenkostne, neznatne stvari, potem go-tovo tudi nas ne bo pozabil.

Bila je doba vražarstva, ko so mislili, da mo-rejo iz zvezd na nebu čitati usodo človekovo. Toda niti človeške usode se ne predejo od zvezde do zvezde. Pa mi se moramo včasih ozreti k zvezdam v sinjih višavah, ne da bi vražarsko sanjari-li, marveč da beremo misel iz njih, ki bo navdušila človeka do največje delavnosti. In ta misel je: Gori nad neizmernim številom zvezd vlada suve-rena volja, ki je odkazala vsaki najmanjši stvarici, vsakemu bitju na svetu njegov tek, ki mu je odlo-čila za njegov bodoči razvoj, od katerega mi ni-mamo nikakega pojma. In če tam zgoraj božja volja gospodari in vlada z matematiko, ki presega naš um, potem bo gotovo gospodaril tudi v našem življenju, dasi s kombinacijami, ki daleko prese-gajo naše omejeno pojmovanje in mišljenje.

Neki oče je pripovedoval svojim otrokom zgodovino naše zemeljske krogle, o velikanskih preobratih in spremembah v zgodovini zemlje. Pripovedoval je otrokom o velikanskih množinah premoga, ki so nastale, ker so se ogromni deli gozdov spremenili v oglje. V otroški naivnosti

vpraša otrok: "Oče, ali je ljubi Bog mislil na to, da bomo s tem premogom naše peči kurili?" — Otroško vprašanje! Toda pogledjmo na to vprašanje od resne strani. Ali ni morda Bog hotel pripraviti zemlje za zgodovino človeštva in njeno duhovno vrednost, ko je v raznih velikanskih pre-sledkih razvoja zemlje pustil, da se je zemlja raz-vila tako, kakoršna je sedaj? In če je tla tako umetno pripravil, ali naj mislimo, da sinja kupola neba nad nami nima nikakega pomena? Ali naj mislimo, da tam gori in visoko nad tem, kar je gori, ni pripravljen tudi za nas kraj, kjer se bodo vse dobre kali, ki so v nas in ki jih mi negujemo, razvile v polno cvetje, ki bo večno trajalo? Če sili vsako zrnce iz temne zemlje k svetlobi, potem bo našla tudi naša duša pot k večni luči, če le hoče najti to pot. Naj je sedaj močna tema, enkrat bo napočil dan tudi za nas!

Toda rekel bo morda kdo: Pogledj te in te, ki so imeli tako zaupanje v Boga, pa so vendar tako nesrečno končali. . . Tako so bili osramoče-ni. . . Osramočeni v svojem zaupanju? Ne, nikdo še ni bil osramočen, in nikdo ne bo osramo-čen, ki se je vdal Bogu z nravno resno voljo. "V te, o Gospod, sem zaupal," pravi psalmist, "in ve-komaj ne bom osramočen." Ni mogoče, da bi Bog koga zapustil in zavrgel, ki se Boga drži, ki se je Boga oklenil. Tisoči in tisoči, katere je pokončal kak potres v par trenutkih, še niso nikak dokaz proti opravičenju zaupanja v Boga. Tudi pri največji nesreči zadene človeka smrt samo enkrat — in enkrat zadene smrt vsakega človeka. Takozvane neuslišane molitve niso nikak dokaz, da naj ne zaupamo opravičeno v Boga. Nobena molitev ne ostane neuslišana. Vsaka naša prošnja se dviga k Bogu in se vrača k nam izpolnjena — le da je prošnja človeška, izpolnitev pa božja.

Na svoji hiši je nekdo dal napraviti na ve-ternici na obeh straneh napis: "Bog je ljube-zen!" Čuden napis za veternico, kaj ne? Toda možak je rekel: "Veter naj veje, odkoder hoče, in kakor hoče, jaz hočem biti vedno opominjan, da je Bog ljubezen!"

So dnevi jutranje rose milosti — Bog je lju-bezen! Pridejo dnevi, ko divjajo viharji po naši duši — Bog je ljubezen! So dnevi, ko se nam smehljata nebo in zemlja — Bog je ljubezen! So dnevi, ko leže temni oblaki nad vsem — Bog je ljubezen! Vate, o Gospod, sem zaupal, in veko-maj ne bom osramočen!

Beseda o prevažni zadevi.

Rev. J. Filipčič.

ŽETEV misijonska je ogromna, je pa tudi v današnjih časih zelo zrela. Kako to? Najprej radi vspehov, ki se obetajo.

Nikdar v zgodovini še niso bile od gotove strani tako ugodne razmere za hitro naraščanje božjega kraljestva kot je to sedanje dni. Zemlja je preiskana. Svetovni promet je čudovito olajšan. Radio, telegraf in zrakoplov in železnica in parobrod veže med seboj najoddaljenejša kraja. Pot, ki jo je mogel misijonar še pred dobrimi stoletji prehoditi v dveh ali treh mesecih, more danes napraviti v dveh ali treh dneh. Šest mesecev je potreboval sv. Pavel, da je prišel iz Male Azije v Grčijo ob svojem času, danes pa je mogoče v šestih mesecih večkrat obiti vso zemljo. Prav za to je mogoče danes v 50. letih storiti več za misijone kot se je moglo v preteklosti storiti v 500 letih. Baš zato so naslednja leta in desetletja tudi odločivna za pokristanje paganov. — Nič čudnega, da se sv. Cerkev živo zaveda teh ugodnih časovnih razmer. Kako zelo vabi sedanjí sv. Oče, ki po vsej pravici že danes nosi naslov misijonskega papeža, vse katoličane na misijonsko delo! Po njegovi zamisli "naj vzraste misijonska organizacija iz sredine in naj se širi kakor življenjski sok po vseh žilah skrivnostnega telesa Kristusovega sv. Cerkve do zadnje vasice, naj sega v sleherno dušo; misijonsko delo ni delo trenutka, ni delo enega dne, ni samo zbiranje denarja, ampak je stalno delo, ki se nadaljuje dan za dnem, uro za uro — — — V vsaki župniji naj izkrije jedro, celica misijonske misli, misijonskega dela; ta želja je nam posebno pri srcu, ena najbolj gorečih želja našega srca." Pri tem misli sv. Oče na katerokoli obliko misijonske akcije. Recimo 4—5 lajikov, ki se pod vodstvom duhovnikov stalno trudijo za misijonsko gibanje v župniji. V Rimu pravijo: Metodična, vestno izvedena misijonska organizacija po župnijah bo rodila vspehe, ki bodo nadkrilili vsa pričakovanja.

Pa ne le svet tudi duše so odprte misijonski ideji v veliki meri po paganskih deželah. Preberimo misijonska poročila, pa bomo videli, kako željno po mnogih krajih čakajo premnogi pagani misijonskih duhovnikov. "Oče, kdaj pridete zopet k nam? . . . Zakaj odhajate? . . . Kdo bo krstil

naše otroke? . . . Kdo nam bo delil Jezusa v sv. obhajilu? . . . Kdaj nam pošljete katehistov?" — To je pogosto odmev misijonskih poročil iz ust paganov po misijonskih pokrajinah. In kako z veseljem, s kolikim sijajem sprejemajo pagani tu in tam kat. misionarje.

Pa nele duše paganov so odprte za sveto uro; tudi evropska ušesa niso več zaprta njih prošnjam. Kako čudovito je narastlo v kat. Cerkvi misijonsko gibanje samo v zadnjem desetletju! — Po vojni je šlo 4000 misijonarjev preko morja, število duhovnikov domačinov v misijonskih deželah je narastlo od 2670 (l. 1922) na 4000, število misijonskih pokrajin od 352 na 475. V tej dobi je samo med pagani zrastlo število katoličanov na 6 milijonov. V misijonskih semeniščih se vzgaja 15.000 gojencev, ki se pripravljajo na duhovski stan.

Seveda s tem pa, da je svet odprt kot ni bil nikdar v prejšnjih stoletjih, je pa tudi nastala nova velika nevarnost in z njo združena škoda, ki nas vabi v podvojeni meri na misijonsko delo. — V pokrajine paganov ne prihajajo samo pravi, ampak tudi krivi preroki v najrazličnejši obliki. Večina pogumnih inteligentov je zajemala svojo izobrazbo in s tem tudi versko izobrazbo po evropskih in ameriških vseučiliščih. Kakšna pa je bila v preteklih desetletjih — v dobi cvetočega materializma, ki je vladal v vseh znanostih — nam je predobro znano. Pa tudi v oblikah tiskane besede prihajajo v novjšem času brezverski preroki, ki sejejo ljuljko tudi v paganska srca. Paganski narodi se hočejo osamosvojiti gospodarsko, politično, pa tudi brezversko. Nič čudnega, če se dviga tudi v paganskih deželah mogočno kakor vihra, ki grozi vse uničiti, boljše vsem in komunizem. Razdejanja, ki ga lahko povzroče zlasti potom napačne vzgoje, se bojijo tudi vsi razsodni in dalekovidni možje — pagani. Tako je lansko leto (1931) prosvetni minister Okade na Japonskem, uvidevši zgrušeno pot brezverskega šolstva izjavil: "Sedanjí šolski zistem, ki smo se ga oklepali, se je izobčil v goli materializem. Stojimo pred polomom starih tradicij in pred silnim porastom komunizma. Vlada hoče vzgojo spet poduhoviti in zato želi sodelovanja z vsem misijonskim šolstvom."

Svet se torej dobro zaveda, da je v misijonstvu odprta sila proti boljševizmu; baš zato se

moramo tem bolj katoličani sami zavedati velike važnosti misijonskega dela.

PASTIRSKO DELO V DŽUNGLI.

Anton Vizjak D. J.

KOMAJ šest let je star. Sin je nekega spreobrnjenca k pred par leti še ni poznal naše vere. Oče je živel v džungli in mu je bila džungla vse. Koče ni imel temveč je ostal tam, kamor ga je pač sreča ali nesreča ponesla. Kakor je živel sam, tako si je vzgojil tudi sina. Spreobrnjen se je in prisilil sem ga, da je moral dati malega Madoba v šolo. Trije so zaplakali: mati je jokala, ker ga oče ni hotel dati v šolo, oče je jokal, ker je mali moral v šolo, mali je jokal, ker se je moral posloviti od džungle in od njene zlote svobode. Tako je prišel v šolo. Nismo ga še poznali.

Prvi dan ga je pripeljal v šolo oče sam. Oba sta jo kala: objokan je oče odšel, mali pa je v šoli naprej jokalo. Pa ne za dolgo. Hitro si je obrisal solze z rjavih licec. Učitelj je ves blažen mislil, da se je mali umiril. Čez nekaj časa ga ni bilo več. Nihče ni opazil, da je ušel. Zbežal je domov k očetu. — Drugi dan ga je moral oče spet pripeljati. Zopet sta oba jokala in spet je ušel. Sam sem se ponj in sem ga s silo pripeljal nazaj. Ni ga zdržalo, spet je izginil iz šole. To pot pa ne domov, temveč naravnost v džunglo. Ker sem ravno hotel odlikovati 10 učencev, ki se zelo pridno uče, sem jih nagradil s tem, da sem jih poslal v džunglo po Madoba. Čez pol ure so ga privlekli. Vsi so pazili nanj, a na koncu ure ga vendar ni bilo nikjer. Povsod so ga iskali, pa ga niso našli. — Šele ob koncu dopoldanskega pouka so ga iztaknili v šoli za nekim zabojem. Nihče ga ni mogel utolažiti. Vprašal sem ga, zakaj joka. Odgovoril mi je, da ne ve, kako bi se maščeval nad učiteljem, ki ga je po prstih. Popoldne je spet izginil. Spet sem poslal ponj 10 najboljših učencev. V trenutku so se razbežali na vse strani. Madob ni bil daleč. Čepel je na šolskem smetišču, skrit za nekim grmom. Po smetišču je brskalo in iskalo hrane tudi par psov, kajti v Bošontiju je morda čez 1000 psov, četudi je prebivavcev le 600. Kakor hitro je Madob opazil preganjalec, zgrabi velikega psa za uhlje, skoči nanj in držeč se z eno roko psu za uhlje, z drugo pa vrteč njegov rep, odvihra mimo svojih preganjavcev in skozi vas kakšen avtomobil, tako da se mu je vse izogibalo. Ušel je. Toda kmalu je pes omagal. Madob pa skoči in brž spleza na vrh najbližje visoke palme. Tu se je skril, da ga nihče ne bi opazil. A bistre oči preganjavcev so ga hitro izsledile. Par mojih fantičev se

je povzpelo za njim in kmalu se je v vencu palme razvila prava bitka. Mislil sem, da ga bodo kar dol vrgli, tako hudo so ga zdelavali. Toda bili so pametni in gibčni. Trgali so ga od veje do veje in so ga kmalu imeli na tleh. Zdaj pa je šiba zapela. Madob ni jokal. Šele ko je bil spet v šoli je zaihtel, pa le zato, ker je bil tako neumen in se ni boljše skril. No, počasi se bo tudi on udomačil in trdno upam, da bo še zelo dober fantič, ker je zelo nadarjen in se v eni uri nauči toliko, kot drugi skoraj cel teden.

Še dosti takih divjačkov imamo v Bošontiju. Vi ne veste, kako je bilo v začetku leta. Nekaj izmed njih se je dogovorilo, da bodo v šoli tako dolgo jokali, dokler jih učitelj ne bo pustil domov. Jaz pa sem učitelju zapovedal, naj jih tako dolgo ne spusti, dokler bodo jokali; ko bodo nehali, naj jim da nalogo in šele ko bodo to skončali, naj jih odpusti. Jokali so celo dopoldne. Ko pa so videli, da to ne pomaga, so nehali. Potem so morali še nalogo napisati in žalostno pa mirno so nazadnje odšli domov; videli so, da sem jih ukanil. Drugi dan pa so isti navihanci tožili, da ne morejo v šoli sedeti, ker tega boli glava, onega zob, tretjemu je v želodcu "škripalo", četrtemu so čreva delala "gul-gul" itd. Poklical sem jih k sebi in sem jim dejal, da bom takoj vse ozdravil. Dal sem vsakemu par požirkov grenke vode in grenkih jedi. Vsi so se strašno kislo držali, a jim nič ni pomagalo, pospraviti so morali, kar sem jim dal. Nato sem jim zapovedal, naj se ne ganejo in čez eno uro ne bo boljše, jim bom moral dati isto zdravilo še enkrat. Čez pol ure so kar pred menoj vsi ozdraveli in so smeli spet v šolo. Ko sem jih parkrat takole ugual v kozji rog, so obupali nad svojo premetenostjo in so se začeli prav pridno učiti.

A nekega dne sem napravil veliko neumnost. Prišel sem v šolo in sem otrokom razglasil: Kdor se bo dobro učil, bo prišel prihodnje leto iz prvega v višji, drugi razred, in bo dobil lepo, večjo knjigo. Prišlo je izpraševanje in mnogi najboljši so pocepali. Ko bi jih bili Vi samo videli, kako so tisti, ki niso zdelali, od veselja vriskali po vasi, najboljši pa so jokali. Zakaj? Ker se nepridipravom celo leto ne bo treba nič učiti, dobre pa čaka nova, debela knjiga in z njo nove skrbi in naloge.

Pa recite, če ni tudi zanimivo v tej naši bošontski džungli?

POLJA BELA ZA ŽETEV.

Rev. Stanley Poderžaj D. J.

Ob mogočnih Gangesovih vodah leži naš misijon. Naš je! In vendar — še ni naš! Pač so nam ga ponudili, izmerili, določili — a kaj, ko nimamo misijonarjev, da bi ga mogli popolnoma prevzeti.

Med tremi milijoni poganov živi tam nekaj nad 4000 katoličanov, sad čez 50 letnega dela. Vzrok — misijonarjev ni bilo! Danes so tu štiri misijonske postaje, od teh šele ena v naših rokah. Kako rad bi prevzeli nadpastir preložil to breme z ramen ostalih misijonarjev, ki jih čaka nujno delo drugod, na nas, a mi tega še ne

zmoremo, ker nimamo dovolj misijonarjev. In vendar bi pet misijonarjev-duhovnikov za prevzem zadostovalo... A to ni vse!

Indija se hitreje prebuja, kot se je pričakovalo. Desetletja sožitja s kristjani so po vsej Indiji ustvarila neko srečno, misionarju prijazno razpoloženje. Indijec na splošno spoštuje Kristusa in njegov nauk, brani pa se poslanstva sv. Cerkve. V resnici: polja, bela za žetev! A kdo jih bo požel, če ni misijonarjev? Kako je pred 2000 leti Zveličarja v tuji samarijanski deželi pretresala misel: "Ali ne pravite

vi, da je še štiri mesece in pride žetev? Glejte, povem vam, povzdignite oči in pogledajte polja, da so že bela za žetev!" — Podobno se bengalskemu misijonarju krči srce, ko zre pred seboj ta silna polja, bela za božjo žetev. Trije milijoni nesrečnih človeških bitij danes kot beli klasovi tam v daljni Bengaliji čakajo, kdo jih bo požel. — Še večja je misijonarjeva bolešt, ko takorekoč pred njegovimi očmi očmi kot pošast tiho lega na te milijone duš kuga mohamedanstva, ki jo zaman skuša pop.ti zmota protestantovskih pridigarjev, in se med izobraženejši

plazi moderno brezverstvo. Kdo bo te milijone obvaroval pred usodnimi koraki, če ne bo misijonarjev? In teh ni! Treba bi bilo vsaj v najvažnejših krajih osnovati močne katoliške misijonske postaje kot žarišča krščanskega življenja. Nadaljnih pet misijonarjev in par misijonskih bratov bi za prvo potrebo zadostovalo. . . Po teh bi se po deželi širil Kristusov nauk in bi počasi v svoj tok zajel vse različne struje: izpodbil bi tla zmoti, premagal poganstvo, zadušil mohamedanstvo in v kali zatrl vsa brezverska stremjenja. Vse to se bo zgodilo! Toda le pod enim pogojem: Dajte nam misijonarjev!

Ali pa bomo mar spričo silnih težav in zaprek malodušno klonili in se vдали brezdelju? Nikdar! So duše predragocene, da bi smeli opustiti čeprav le najneznatnejše sredstvo, da vsaj tisto klasje, ki se že da požeti, požanjemo in ga spravimo v božje žitnice. — Ali nam boste zato zamerili, če smo se odločili, da Vas danes poprosimo, za teh deset — in, če Bog hoče, več — misijonarjev, od katerih trenutno za-

visi rešitev tisočev in desetisočev sedaj živečega rodu, rešenih morda že v prihodnjih par desetletjih? Ali se me boste marveč razveselili, če Vam povemo, kako zelo zaupamo v Vašo pomoč in se Vam v tem zaupanju priporočimo. V trdnem prepričanju, da se boste še bolj goreče odzvali kot takrat, ko smo prosili za našo prvo misijonsko postajo Bošonti, Vas danes prosimo pomoči ne za eno postajo, temveč za ves naš misijon! Izprosimo nam gorečih misijonarjev in postali ste največji dobrotniki misijona, položili ste mu najtrdnjše temelje, postali ste prav njegovi soustanovitelj.

Postanite zato vsi soustanovitelj tega našega in Vašega misijona! Soustanovitelj postane vsak, kdor opravi v čast sv. Fr. Ksaverija, apostola in zavetnika Indije, devetdnevno z namenom, da bi nam Bog dal dosti misijonskih poklicev za Bengalijo, prejme v ta namen enkrat sv. obhajilo, ter pri tem poprosi: "Gospod, daj Bengelji misijonarjev!"

Pojdite tedaj na delo Vi vsi, ki ste se onkrat tako velikodušno odzvali.

Pridobite za to vzvišeno stvar vse tiste, ki so že zadnjič sodelovali in pridobite še novih. Jezus bo z Vami! Naj Vas poleg zagotovila, da boste s tem deležni vseh dobrih del in žrtev naše mlade misijonske pokrajine, navdaja tista zavest, ki je gnala Malo sv. Terezijo k istemu delu:

"Ni naš poklic, da gremo in žanje-mo na Očetovih poljih. Jezus nam ne pravi: 'Glej in požanji'. Še bolj vzvišeno je naše delo: 'Dvignite oči in glejte, pravi naš božji Učenik, glejte prazne prestole v nebesih. Na Vas je, da jih napolnite. . . Vi ste kot Mozes, ki moli na gori; prosite tedaj za delavce in jih bom poslal. Samo na eno molitev, na en Vaš vzdih čakam!' — Ali ni delo molitve — takorekoč — vzvišenejše kot živa beseda? Na nas je, da z molitvijo vzgajamo delavce, ki boro rešili neštete duše — duše, ki jim bomo me duhovne matere!"

Ali načete tudi Vi postati duhovni očetje, duhovne matere izbrani četi bengalskih misijonarjev, ki bo Kristusu v Bengaliji izvojevala silen boj — boj in zmago za milijone duš?

Odmevi naših naročnikov ob srebrnem jubileju.

P. Bernard, O.F.M.

LETOŠNJE leto je za naš list Ave Maria zelo imenitno leto. Njegov srebrni jubilej je sicer prišel v zelo nepripravnih časih. Zakaj sem tako zapisal, ni potreba posebej razlagati.

Po pravici povem, da smo zadnjih šest mesecev preteklega leta veliko premišljevali, če sploh kaže praznovati ta srebrni jubilej ali ne. Bali smo se, da se našim cenjenim naročnikom letos ne bo ljubilo praznovati kakega jubileja. Bali smo se, da bodo drug za drugim rekli: Ne moremo nič več plačevati, zavoljo nas kar prenehajte z izdajanjem tega lista. . .

Tako smo mislili in ta ali oni je izrazil bojazen da bo morda srebrni jubilej lista Ave Maria obenem tudi — nje gov pogreb. . .

Vseeno smo končno dejali: Inukaj, korajža velja! Pa smo šli na delo. V decembski številki smo povedali o jubilejnem letu. Bolj na tihem smo povedali. Nekateri so hudi na nas, da nismo bolj zavpili. Znižali smo naročnino in Koledar smo dali zastopnik. Poslali smo dva zastopnika v svet, nabirat naročnine. Brat Antonin se je spustil na sever, brat Akurzij je šel potipat na vzhod.

Mi smo pa doma občepeli in imeli ušesa na široko odprta. Pripravljeni smo bili na vse mogoče pritožbe, pogledovali smo na lemontsko street caro in se bali, da bo priromal brat Antonin s severa ves žalosten in še malo tepen po vrhu. Čakali smo telegrama, ki bi ga nam utegnil poslati brat Akurzij z vzhoda, češ: hitro pošljite malo denarja, da se lahko pripeljam domov. . . Nobenega groša nisem nikjer dobil. . .

S skrbjo smo dan za dnem pogledovali na račun, ki ga nam je poslala tiskarna. Mislili smo si: nobeden se ne bo

zmenil za koledarsko izdajo Ave Marije. . . Nekateri bodo morda sicer brali, plačati jim ne bo treba posebej, naročnine, list pa ponovili ne bodo. . . Lepega dne nas bo pa vodstvo tiskarne pograbilo za vrat.

Toda glejte si no, saj ni tako hudo! Brat Antonin je prišel s severa kar precej dobre volje. Kmalu zatem je mahnil proti vzhodu bratu Akurziju na pomoč. Mislim, da mu je brat Akurzij pisal iz New Yorka, da tudi on še ni bil nikjer tepen. . .

Pošta pa prinaša pismo za pismom od naših dragih naročnikov, ki po vrsti pripovedujejo, kako so veseli jubileja, kako izvrsten je letošnji Koledar, kako radi bodo še naprej naročali in brali naš list. Tudi skromen ček ali Money Order se privlači iz mnogih pisem. . .

Well, well! Naša dva velika gospoda, ki eden nosi ime urednik, drugi pa upravnik, sta začela glave zopet bolj pokonci nositi. Tudi mi drugi smo spet bolj zidane volje. Ej, še je dobrih ljudi v Ameriki! Še jim je pri srcu naš list in njegovo lepo branje! Le pogumno in korajžno naprej — počasi pa "gvišno" tja proti zlatemu jubileju lista Ave Maria.

Seveda, da ne boste mislili, da sem vse to tjavendan napisal, se mi zdi prav na mestu, da podam tudi dokaz za svoje trditve. Zato sem vtaknil svoj nos v predale našega lemontskega upravnika in sem izbral nekaj pisem naših naročnikov z namenom, da njihovo vsebino obesim na veliki zvon. Mislim si namreč, da boste vsi tako radi brali ta pisma kot sem jih jaz rad bral. Ako jih bo kaj ostalo prihodnje številko, bom pa pozneje zopet pisal. Ako jih bo premalo, pa še drugi kaj takega pošljite.

Pisma.

Cenjeni: — V zadnji izdaji Ave Maria sem brala, da tisti naročnik, ki je bil od začetka naročen na ta list, dobi poseben dar za spomin.

Jaz mislim, da sem bila od začetka, ker so prvo številko lista že Fr. Zakrajšek poslali na našega sedaj že pokojnega župnika Fr. Tomšiča. Takrat sem se jaz naročila. Tudi naročnino vam že sedaj ponovim, čeprav bo šele čez nekaj mesecev potekla.

Moja sosedja je tudi že davno naročena. Pa se ne more spominjati, od kdaj. Njeno ime je Mrs. Frank Milaue. Pozdrav.

Mary Savigelj, Forest City, Pa.

Cenjene upravnštvo: — Čas za naročnino mi je potekel. Težko je v teh časih, ko človek nima dela in ne zaslužka. Maja bo že dve leti, odkar nisem niti enega dolarja zaslužil. Vseeno prosim, da bi mi še pošiljali naš lep list, ker ga ne mislim opustiti. Mislim, da sem že od prve številke naročen. Hvala lepa tudi za prelepi Koledar. Zelo sem zadovoljen z njim. Žal, da so tako siromašni časi postali. Za vas je slabo in za nas vse. Bog vas blagoslovi v tem novem letu. Čul sem, da so Father Winkler nekoč bili pri Novi Štiti. Njim je potem gotovo znano, kje je Loški Petek. Tam sem jaz doma. Jih posebej pozdravljam, ker take zanimivo pišejo v Amerikanski Slovenec.

Frank Kosmerl, Cleveland, O.

Cenjeni: — Zadnjič sem vam poslal denar za Ave Marijo, za lučke in za "Cvetje". Dam vam vedeti, da sem bil že pred 41 leti naročen na Amerikanski Slovenec. Mislim pa, da sem bil tudi pri Ave Mariji eden prvih. Mora biti gotovo že najmanj 24 let, ker ves ta čas nisem mogel biti brez nje. Komaj čakam, da dobim novo številko. Spadam tudi v Tretji Red. Lepo vas pozdravljam in ostanem vaš prijatelj.

Marko Dragovan, Porterville, Cal.

Častite upravnštvo: — Pošiljam vam zaostalo naročnino, ki je že pred nekaj meseci potekla. Obenem vam naznanjam, da sem tudi jaz naročnik že skozi vseh 25 let. Prosim, ne pozabite name, ko boste nagrade delili.

Mihael Vidina, Pittsburgh, Pa.

Cenjene uredništvo: — Vem, da mi je naročnina potekla. Prosim, počakajte me. Bom poslala kar najprej. Brala sem v listu, da bodo petindvajsetletni naročniki dobili kaj dobrega ali lepega. Mislim, da sem ena od tistih. Naročila sem se še v New Yorku, kjer so bili Fr. Zakrajšek in Fr. Snoj. Moje ime je bilo takrat Marija Mavrovič. Torej če bom kaj dobila,

bom zelo vesela. Vesele praznike in ečno novo leto.

Familija Aufderklam.

Častiti gospod: — Koledar sem prejel. Hvala lepa. Izvrsten je. Premalo ste razglasili to letošnjo izpremembo. Ljudje se že dva meseca popraševali, kje je koledar, pa nismo vedeli odgovarjati. Vse je šlo tako tiho in tajno. Minilo je torej dolgih 25 let, odkar je začela izhajati Ave Maria. Prvi listič sem dobil od Fr. Zakrajšeka. Takrat sem bil v Michiganu. Leta 1919 sem prišel v Joliet in tam me je Mr. Muhič predstavil za zastopnika. Potem je šlo vse gladko z agitacijo, dokler ni prišla ta nesrečna depresija. Vse doživimo na tem svetu. Sprejmite moj pozdrav.

Marko Bluth, Joliet, Ill.

Cenjene upravnštvo: — Decemberške številke sicer nisem dobila, pa povedala mi je prijateljica o razpisani nagradi za tiste, ki so že od začetka naročeni. Jaz sem ena tistih in sem tudi veliko agitirala za ta list. Tudi Ivanka Ulčar je pri tem listu od začetka. Jaz sem dosmrtna naročnica, pa bi morala gotovo sedaj kaj doplačati. Ne morem veliko poslati, zato bodite zadovoljni s tem malim darom. Rada se spominjam na Lemont in želim biti tam. Pa kaj čem, mora že tako biti. Lep pozdrav Fr. Johnu in drugim.

Mary Gostič, New York, N. Y.

Častiti očetje frančiškani: — Bral sem vaš razglas za jubilej 25 letnega obstoja lista Ave Maria. Mislim, da jaz jo podpiram od leta 1910, odkar sem prišla v Kansas City. Morda nisem med tistimi, ki bodo deležni jubilejnega daru, pa to je vseeno dobro. Jaz bom gotovo še nadalje ostala naročnica tega prekrasnega lista. Seveda, kriza je kriva, da jaz in drugi neredno plačujemo. Hvala vam, da zavoljo tega vseeno redno pošiljate.

Mrs. M. Kosmerl, Monterey Pr., Cal.

Dragi Father: — Tudi mi smo naročeni na prelepi list Ave Maria. Mi smo bili prej na Calumet, Mich. Sedaj smo pa že deset let v Milwaukee, Wis. Brala sem, da boste naročnikom, ki imajo list 25 let, dali majhen dar. Tega prosim tudi jaz. Sem in ostanem vaša zvesta naročnica.

Mrs. Grahek, Milwaukee, Wis.

Cenjeni: — Brala sem, da boste dali nagrade tistim, ki imajo Ave Marijo že 25 let. Vam sporočam, da sem naročena na ta list že odkar izhaja. Kar vam dolgujem, bom poslala kar najprej mogoče.

Jera Močivnik, Bonanza, Ark.

Častiti upravnik: — Prosim, ne zamerite, da sem tako dolgo zaostala z naročnino. Sem vedno plačevala in še bom. Težko je, saj veste, da ni dela ne jela. Priporočam se v molitev pri Mariji Pomagaj. Želim mnogo uspeha pri težkem vašem delu, ki mora biti v današnjih časih še posebno težko.

Frances Reitz, Pueblo, Colo.

Velečastni oo. frančiškani: — Pošiljam za Koledar, ki sem ga prejel in sem ga zelo vesel. Letos je posebno lep. Na vaš list sem naročen že od leta 1907. To je celih 25 let.

J. Klepac, Kansas City, Kans.

Cenjeni: — Najprej lepa hvala za prekrasni Koledar. Potem pa tudi čestitam listu Ave Maria na njenem jubilejnem letu. V teh dolgih letih je gotovo mnogo težav srečno premagala. Želim temu listu še nadaljnjih 25 let in da bi mnogo novih naročnikov pridobil. Saj ta list je vreden nad vse druge in bi ne smelo biti hiše brez njegga. Jaz sem naročnica na list menda od začetka, če se ne motim. Naročila sem se takrat, ko so Fr. Zakrajšek začeli nabirati naročnike po rajnem Fr. Tomšiču. Upam torej, da bom tudi jaz daru deležna. Že naprej hvala lepa.

Mary Sivic, Forest City, Pa.

Častiti g. upravitelj: — Z veseljem sem brala, da ste naročnino znižali. Naročam dva Koledarja za Evropo. Jaz sem vedno sproti plačevala naročnino. Ne vem, kako dolgo ravno sem naročena, gotovo je pa že čez 20 let. Torej ne vem, če mi obljubljena nagrada pripada ali ne. Vedno hvaležna.

Fanny Kristan, Madison, N.Y.

Cenjeni gospod: — Srebrni jubilej mesečnika Ave Maria bi moral praznovati vsak katoliški Slovenec. Temu listu ni bila pot posuta s cveticami. Tudi jaz sem ga stalno bral in ga še. Prinaša nam nad vse poučljive povesti in verske članke. Prepričan sem, da bo ob petindvajsetletnici Marija bogato poplačala pionirjem Ave Maria njihovo težko delo. To je pravo misijonsko delo.

Frank Smole, Barberton, O.

Cenjeni in dragi gospodje: — Sporočam Vam žalostno novico, da je preminula moja draga soproga Ana. Ona je bila tudi ena od tistih, ki so imeli list Ave Maria od začetka. Vedno sva jo oba zelo rada prebirala. Sedaj vas pa prosim, da vpišete naju oba v Apostolat svetega Frančiška, za kar vam prilagam predpisani dar.

Kancijan Kronovšek, Indianapolis, Ind.

Protestiramo:

Da nas ne bo zadelo očitjanje, češ, da smo mutasti psi, ki puste, da tatovi po hiši ropajo in kradejo, zato te vrstice v pojasnilo katoliških izseljencem, ki bero Ave Marijo.

Drugi naši listi so že povedali svoje in informirali svoje brave, kako je z gonjo, ki jo srbski in slovenski liberali uprizarjajo v naši domovini proti Cerkvi in njenemu delovanju. Nebi bilo prav, če ne bi tudi naš list povedal svoje in se pridružil vsem, ki bodo te dni zaklicali na glas: proč svoje roke, izdajice vere, vere naših slovenskih očetov in mater, proč svoje roke od najdražjih naših svetinj.

Kaj se godi doma v Sloveniji?

Cerkev natolcujejo, lažejo čeznjo, kradejo ji dobro ime. Psujejo jo z najgršimi imeni, kakor "črni vampir rimski", "katoliška gadja zalega".

Vatikan imenujejo "kotišče hudobije in nesramnosti" — V pravoslavnih in framazonskih časopisih na najgrši način sramote vero in verske družbe.

Napadajo najnedolžnejše verske družbe, ki nikdar s politiko opravka niso imele. Imajo le ta namen, da tiho delajo za versko obnovo src in duhovno življenje.

Vzgojo mladine trgajo iz rok Cerkve in jo hočejo popolnoma vzgojiti v duhu framazonske hinavščine, v duhu, ki ga širi sokolska organizacija. "Orla" so samo zato prepovedali, da lažje vrše svojo satansko službo.

Križ hočejo vreči iz šol, kateheta iz razreda, privatnim zavodom odvzeti vse pravice poučevanja.

Pravoslavje prodira vedno bolj v naše kraje. V Ljubljani, Celju, Mariboru in vseh krajih hočejo sezidati pravoslavne cerke. Čemu in komu? Zato, da uničavajo našo Cerkev.

Naravnost kličejo in izzivajo na odpad od Rima. V ljubljanskem občinskem svetu je eden mestnih "očetov" govoril: proč od internacionalnega Rima. Vsak Jugoslovčan mora pripadati k jugoslovanskemu Rimu, ki je Beograd.

Vatikanski poslanik v Belgradu, Msgr. Pellegrinetti, je vložil pri jugoslovanski vladi javno pritožbo proti nečutenemu preganjanju katoliške cerkve v Sloveniji in na Hrvaškem.

Nič ne pomaga.

Jugoslovanski škofje so vsi kot en mož prepovedali vsem katoličanom vstop in delovanje z državni organizaciji Sokolov. Po vseh katoliških cerkvah so prebrali pastirsko pismo, ki utemeljuje prepoved iz razloga, ker je Sokol v vsem svojem ustroju in delu proti načelom in naukom katoliške vzgoje.

Žandar pri vratih, žandar za vsakim korakom, župnik na pridržnici po svoji vesti ne more učiti nauka božjega, duhovnik katehet mora pretehtati vsako črko svojih besed, da ne zine kaj. Vse duhovništvo je izpostavljeno šikanam brezvestnih "liberaluhov". Za vsako malenkost se moraš pred sodiščem zagovarjati.

Po privatnih vesteh so po mestih na dan, ko so brali škofovo pismo, razbijali "kulturni" Sokoli okna po cerkvah. Celo škofovskemu dvorcu niso prizanesli.

Najboljše katoliške moči po naših šolah so premestili daleč doli v Srbijo ali v Hercegovino. Našega voditelja Korošca so odgnali nekam v Srbijo ravnotako so odvedli odličnega advokata Dr. Natlačena in odličnega delavca Dr. Ogrizka ter Dr. Kulovca. Odvedli tako, da še časa niso imeli se posloviti od svojcev.

Poroča tednik "Time", da je že zagotovil pravosodni minister Maksimovič finančni odbor za proračunske debate, da se ukinejo vse podpore katoliškim duhovnikom in cerkve sploh, kar je proti ustavnim določilom konstitucije.

Zagrebska sokolska župa je predložila vladi zahtevo, da se izženejo iz države vsi jezuiti. Čeprav jezuiti pri škofovskem pismu proti Sokolu še ni opraviti niso imeli.

Tudi je bil predložen merodajnim faktorjem načrt za ločitev cerkve in države. Pretrgati se morajo vse vezi med obema.

Škof Srebrnič na Krku — Slovenec — je bil obsojen na globo in zapor radi malenkostnih izjav in pripomb k pastirskemu pismu jugoslovanskega episkopata. Poroča tednik "Time", da imajo že tudi druge škofove na piki, ki bodo v kratkem romali v ječo.

Z ogorčenjem mora protestirati vsak katoličan, ki mu je bila Slovenija mati in sedaj živi v tujini, da, z dvakratnim ogorčenjem. Doma ne smejo naši verni bratje ziniti besedo, če ne jo dobe po glavi. Zato pa mi izseljenci tembolj zavpijmo, da nas bo slišal dom in svet.

Cerkev nam je bila vedno sveta in edino katoliška Cerkev bo ona, ki bo prižigala Kristusov evangelij v naših srcih in po naših slovenskih domovih. Framazon nima kaj iskati pri nas, še manj pa pravoslavni.

Molimo k Vsemogočnemu, naj da vsem našim preko morja gorečnosti in stanovitnosti v teh težkih časih. Naša molitev je z njimi, naša beseda in naše delo.

Iz Uprave.

Kisel je moj obraz, kadarkoli dobim pritožbo od te ali one strani. Ne prejema jo lista na pravi naslov. Pa ime je spakdrano, pa to in ono. Da se izognemo vsem tem neljubim pomotam, bodite tako dobri in si to-le zapomnite. Kadarkoli se preseliš, bodi tako dober in nam sporoči naslov. Stari naslov in novi naslov. Naslov natančno

napiši. Kadar pošlješ zahvalo, ravnatko natančno povej svojo željo in nam daj naslov, da Ti odgovorimo. Ne jezi se, če številka na robu tvojega odplačila lista ni takoj popravljena. Časih se zgodi, da pošlješ naročnino v času, ko je list že v tisku, tedaj je prepozno popraviti za tisti mesec.

Vesel je moj obraz, kadar vi-

dim, da naročnina prihaja redno, zakaj potem mi ni treba skrbeti, kako bom poravnal visoke račune in stroške lista. Seveda tega ne morem pri vseh pričakovati. Vem tudi jaz, da so slabi časi in ne morem nobenemu zameriti, če naročnine ne more poravnati takoj. Še vesel sem, če lista takoj ne črtajo.

P. Benedikt Hoge, upravnik.

ČASTNO PRIZNANJE NEWYORŠKIM SLOVENCEM.

Pred par tedni so se oče komisar zmislili nekaj tako čudnega, da bi mi bila kmalo kri po žilah zastala. In veste kaj? — Rečejo mi: — fant ti boš šel v New York, da obiščeš vse odnotne rojake. Silno sem se razveselil tega poročila; ali ko mi pa povedo, v kako svrhu naj jih obiščem, sem bil zmeden. Rečejo mi: fant, Ave Maria, Ave Maria bo tvoj posel. Vsak rojak si lahko misli, da je to v teh nerodnih

časih nekaj silno težavnega. Reči pa moram, da ne pri Newyorčanih. Čast Vam dragi rojaki! Nikdar si ne bi bil mislil, da je v Vaših srcih še vedno isti duh, katerega ste prinesli iz ljube Vam domovine. Ne le starejši, temveč tudi mladina, vsi ste z velikim veseljem segali po listu Ave Maria, zavedajoč se, da Vam je list v blagor. Mnogim mnogim se imam zahvaliti za požrtvovalno sodelovanje, ali ker se bojim

gospoda urednika, ki mu vedno primanjkuje prostora v listu rečem samo to: Vsem skupaj in vsakemu posebej najpriznanejša hvala. Ljubi Bog naj Vam stotero poplača vso požrtvovalnost za dobro stvar. Zagotavljam vas, da se vas vsaki dan spominjam pri molitvi. Na veselo svidenje na gričku sv. Terezije.

BRAT AKURZIJ SOMRAK.

ZAHVALA DOBROTNIKU REV. M. ŠAVS.

Obogotali je našo knjižnico s precejšno zbirko, ki nam jo je poslal

zadnje dni. Dolžni smo mu javno zahvaliti. Bog mu povrni za vse dobro-

te, ki nam jih je izkazal z večnimi darovi. **Františkani v Lemontu.**

PONESREČIL SE JE

Naš odlični dobitnik in podpornik lista od početka, Mr. August Jakopich se je zelo nevarno poškodel ob ne-

srečnem padcu po stopnicah nadulčne železnice. Želimo mu vsi františkani,

pa tudi vsi braveci Ave Marije, da bi kaj skoraj okreval. Bog ga ohrani še dolgo let.

ŽALOSTNA VEST.

Umrli so tri dragi nam naročniki, ki jih priporočamo spominu vseh naših bravec:

Mrs. Anna Kronosek iz Indianapolis, Ind.

Mr. Nikola Kozarac iz Ottawa, Ill.

Bog jim daj večni mir in pokoj. Marija, katere čast so širili s podporo Marijinemu listu, naj jim bo vodnica v nebo.

Mr. I. Cesar iz San Francisco, Cal.

Darovi.

Za sv. maše so darovali:

Mrs. Lantar \$1, Mrs. M. Klun \$1, K. Cesar \$1, F. Levstik \$1, M. Hoge \$2, J. Zelko \$1, J. Petric \$1, M. Zambachnik \$1, E. Kozina 1, J. Dolenc \$2, J. Hočevar \$1, M. Salay \$3, T. Bartol \$5, J. Udovich \$2, F. Kobal \$6, F. Kozina \$1, J. Dolenc \$2, J. Hočevar \$1, M. Salay \$3, T. Bartol \$5, J. Udovich \$2, M. Kupina \$1.50, Jakopich \$1, Mrs. Zakrajsek \$1, J. Drobnič \$1, Mrs. Svigel \$1, Mrs. Loncar \$1, M. Mohorko \$3, M. Zelle \$5, S. Maloker \$1.

Člani Apostolata sv. Františka so postali:

Mrs. M. Plute \$5.50, Mr. K. Kronovik \$20, A. Plemel \$1, M. Salokar 50c.

Dar za Ave Marijo:

R. Pozlep \$2, M. Hoge \$2.50, M. Verderber \$2.50, U. Cernkovic \$1, T. Arčul \$1, A. Glatz \$1.50, G. Jelenc 50c, F. Peterko \$3, K. Pristonec 50c, Rev. Gladek \$2.45, M. Lampert 50c, M. Gastic \$1, M. Spindel 50c, A. Novak \$2.50, M. Janžel \$2.

Za lučke so poslali:

Mr. Lantar 20c, M. Verderber \$2.50, A. Jakopich \$2, A. Stima 50c, V. Rupe 50c, H. Mertel \$1, J. Peterko \$1, M. Zorman \$1, M. Bambich \$1, F. Cesar 50c, Mrs. Svigel 50c, Mrs. Loncar 15c, G. Mevar 50c, J. Kristofelc 50c.

Za kruh sv. Antona so dali:
B. Omahne 50c.

Za dijaški sklad:
Neimenovani \$55.

Zahvala:
M. Gorz \$3.

Za pohištvo in pogrebe

Tisti, ki ste v Clevelandu in okolici, in ki pridete v Cleveland, se lahko v vašo lastno korist poslužite pohištva iz naše prodajalne. Pir nas je pohištvo kar najbolj zanesljivo in vredno zanj danega denarja.

Glavno prodajalno imamo na
6019 St. Clair Avenue,

podružnica pa je na
15303 WATERLOO RD., CLEVELAND, OHIO

Tudi tisti, ki se obrnejo na nas za pogrebna opravila, dobijo za manjše izdatke boljše postrežbo.

A. GRDINA & SONS

Za vsa podjetja velja glavni telefon
Henderson 2088

Phone Canal 7172-3

**PARK VIEW WET WASH
LAUNDRY CO.**
FRANK GRILL

1727-31 WEST 21st STREET, CHICAGO, ILL.

JOSEPH PERKO

2101 WEST 22nd STREET, CHICAGO, ILL.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

SVOJI K SVOJIM!

Kadar rabite čevlje, dobite jih pri

ANTON ZUPANCICH

1902 WEST 22nd STREET, CHICAGO, ILL.

Baragova knjiga

Jos. Gregorich,
pisatelj knjige.

Eden naših rojakov-izseljencev, navdušen delavec za Barago, ki že dve leti navdušuje mlade naše za Baragovo stvar, je spisal življenjepismo knjigo o našem vrlem apostolu in predhodniku. -- Od prve strani do zadnje je knjiga polna lepih besed in lepih dokazov o Baragovi svetosti in neumornem delovanju za zveličanje duš. Tako zanimiva knjiga ne sme mimo nas neopažena. Kdorkoli jo je bral, jo je pohvalil, ocenjevalci, ki so pregledali knjigo med natisom, so vračali rokopise z najlepšim priporočilom.

ŽENA

PRISTOPI V ŽENSKO ZVEZO.

Tebi je v dobro! V

"ZARJI"

glasilu Zveze imaš lep list, ki je poln zanimivosti. — Naslov tajnice:

JOSEPHINE RAČIČ, 2054 W. Coulter St., Chicago